

Uitbraak est aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

Juli - Augustus 2006

Nummer 3

BETOGING IN SOLIDARITEIT MET ALLE GEVANGENEN IN STRIID

**Zondag 2 juli 2006
15u, Hallepoort, Brussel**

UITBRAAK

tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van
Anarchist Black Cross Antwerpen &
Anarchist Black Cross Gent

**Gratis
dankzij
donaties**

UITBRAAK

Uitbraak is een tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van het Anarchist Black Cross Antwerpen en Anarchist Black Cross Gent. Wij zien Uitbraak als een instrument om informatie te verspreiden, gevangenen te ondersteunen door hen publicatieruimte aan te bieden en de strijd tegen de repressie en de gevangenis aan te scherpen. Uitbraak focust in het bijzonder op anarchistische gevangenen, die omwille van hun strijd gevangen werden gezet, en helpt om de solidariteit, in al haar vormen, met hen op te bouwen.

Uitbraak staat dan ook open voor geschreven bijdrages (zeker van gevangenen zelf!), die je kan bezorgen aan het ABC Antwerpen & Gent. Aarzel dus niet, en deel je ervaringen in de gevangenis met anderen. Uitbraak kan daardoor helpen om mishandelingen, foltering en de terreur van de gevangenis aan het licht te brengen, aan te klagen en te bestrijden.

Uitbraak/La Cavale verschijnt tweemaandelijks in twee talen. Alle artikels zijn sowieso in het Nederlands, en we doen een extra inspanning om artikels zoveel mogelijk te vertalen naar en over te nemen uit het Frans. Als je daarbij wil helpen, aarzel dan niet om ons te contacteren.

ANARCHIST BLACK CROSS

Het **Anarchist Black Cross** is een netwerk, over de landsgrenzen heen, van anarchistische groepen die gevangenen die zich verzetten tegen het onmenselijke gevangenisstelsel ondersteunen. Wij ondersteunen in het bijzonder anarchistische gevangenen die omwille van hun strijd voor een betere wereld worden vervolgd en opgesloten. Door publicaties, steunfondsen en solidariteitscampagnes proberen wij het masker van het gevangenisstelsel dat zoveel ellende veroorzaakt af te rukken. Wij engageren ons eveneens om mee te bouwen aan de verdediging van de revolutionaire anarchistische beweging tegen de aanvallen van de repressie, opdat de strijd nooit zal gesmoord worden.

Wij vechten voor een samenleving waar geen gevangenen meer zijn, en waar elk individu samen met anderen in vrijheid kan leven. Want het is geen toeval dat de gevangenis lijkt op de fabriek, op de school, op de psychiatrische instelling,... Het zijn allemaal instellingen die ons onze vrijheid ontnemen en ons dwingen te gehoorzamen aan bazen en wetten die we nooit zelf gekozen hebben, en nooit zelf zullen kunnen kiezen. Daarom is ons uiteindelijke doel om doorheen revolutionaire strijd te komen tot een samenleving van gelijkheid en vrijheid - waar niemand wordt onderdrukt, uitgesloten, uitgebuit of opgesloten.

Uitbraak is gratis dankzij vrije bijdrages en donaties. Financiële ondersteuning van dit initiatief is dus noodzakelijk! Uitbraak is sowieso gratis voor gevangenen.

Als je een abonnement wil en Uitbraak elke twee maanden thuis wil ontvangen of helpen verdelen, stuur dan een briefje / mail naar ABC Antwerpen of ABC Gent.

Voor verzending naar niet-gevangenen rekenen we 2 euro verzendingskosten per exemplaar aan (en een donatie wordt geapprecieerd), dus 12 euro per jaar. Bezorg ons dat bedrag via een storting op één van beide ABC-rekeningen met vermelding 'abonnement Uitbraak.'

Anarchist Black Cross Antwerpen

(zonder naamsvermelding)

Postbus 67

2018 Antwerpen 14

België

abc.antwerpen@gmail.com

reknr 000 - 3244460 -04

Anarchist Black Cross Gent

(zonder naamsvermelding)

Postbus 40

9000 Gent 2

België

abc_gent@yahoo.com

reknr 001 - 3364945 - 91

www.anarchistblackcross.be

Juli - Augustus 2006 Nummer 3

Inhoud **UITBRAAK**

- p 4** Oproep voor de betoging in solidariteit met alle
gevangenen in strijd. 2 juli 2006, Brussel
Mobilisatie-acties

- p 6** Nieuws uit de Belgische gevangenen
Hoopvol vuur in de gevangenis van Nijvel
Legaal gijzelen is geen dienstverlening
Over voorwaardelijke invrijheidstelling
Berichten en oproep van Nordin Benallal uit Andenne
Van Ittre via Vorst naar de gevangenis van Arlon

- p 10** Folterstaat Spanje even op z'n bek
Uitlevering van Roberto Catrino Lopez afgewezen

- p 11** Dagboek en gedachtenwereld van een delinquent
Boek van Gabriël Pombo da Silva
Gedichten van Gabriël Pombo da Silva

- p 12** Zieken in de gevangenis... zo is het wel genoeg geweest
Vrijheid voor Laurent Jacqua
Uittreksel uit La Guillotine Carcérale (Laurent Jacqua)

- p 14** Strijd tegen deportaties en asielkampen voor de rechtbank
Verslagen van het proces tegen de anarchisten uit Lecce

- p 16** De verspreiding van de opstand is hun ergste nachtmerrie
Proces tegen anarchisten die in februari 2003 gearresteerd
werden in en rond Barcelona

- p 17** De repressie in Spanje gaat rustig verder...
Strafeisen tegen Ruben en Ignasi bekend
Betoging in Madrid tegen repressie
Groeten uit Barcelona van Rodrigo, Alex en Juan

- p 19** Gilbert Ghislain na 15 jaar uit FIES-isolatieregime
Brief van Gilbert Ghislain
Uittreksels uit een interview met Gilbert Ghislain

- p 22** Waarom ik inbraken heb gepleegd?
Verklaring van Marius Jacob voor zijn rechters, 1905

- p 24** Adressen van gevangenen en contactgegevens van steun-
groepen

Boek van Gabriël Pombo da Silva
p. 11 in deze Uitbraak

“IK VOER OORLOG TEGEN DE RIJKEN”

Waarom ik inbraken heb gepleegd?
Een onverwoestbare tekst van een
anarchistische rebel...
p. 22 in deze Uitbraak

Uitbraak verschijnt gratis dankzij donaties. Structurele financiële bijdrages zijn dan ook meer dan noodzakelijk om dit project draaiende te houden, en van Uitbraak een echt instrument in de strijd tegen alle gevangenen te maken.

Wij zouden **Uitbraak** graag gratis kunnen blijven opsturen naar gevangenen en hun families, vrienden en vriendinnen, naasten,... Daarvoor rekenen zij, en wij, op collectieve ondersteuning.

NATIONALE BETOGING IN SOLIDARITEIT MET ALLE GEVANGENEN IN STRIJD

Zondag 2 juli 2006, 15u
Hallepoort Sint Gillis, Brussel

Begin maart 2006 begint de Steungroep voor Ringolêvio's in de Belgische gevangenis in solidariteit met de gevangenen van Ittre met het wekelijks uitdelen van pamfletten aan drie Brusselse gevangenis (Vorst, Sint-Gillis en Berkendaal). Op 7 maart weigerden in die gevangenis een twintigtal gevangenen terug te keren naar hun cellen, nadat de cipiers tot twee maal toe een jonge gevangene afranselden. Als antwoord op de eisen van de opstandige gevangenen stuurt de directie een dertigtal gemaskerde en gewapende cipiers af op de vijf gevangenen die ondanks de dreigementen van de cipiers blijven weigeren de binnenplaats te ontruimen.

Dit verdelen van pamfletten aan de gevangenispoorten liet toe informatie te verspreiden en contacten op te bouwen met de families en vrienden van gevangenen. Ook aan de gevangenis van Gent, Antwerpen en Ittre worden pamfletten uitgedeeld. Begin april lanceert de Steungroep een affichecampagne in Leuven, Antwerpen, Brussel, Ittre, Tubize, Nijvel en Gent. De informatie over afranselingen, mishandelingen en folter circuleert ook binnen de muren.

Ook de gevangenen roeren zich. Op 23 april breekt er in de gevangenis van Bergen een opstand uit. Meer dan 45 gevangenen weigeren naar hun cellen terug te keren, bezetten de binnenplaats en verdedigen zich tegen de aanvallen van de politie, die na het neerslaan van de opstand maar liefst 12 gewonden in haar gelederen telt. Op 16 mei leggen de cipiers van de gevangenis in Nijvel het werk neer. Het antwoord van de gevangenen op deze zoveelste geplande verslechtering van hun detentieomstandigheden laat geen uur op zich wachten: het dak van de gevangenis wordt in brand gestoken, een hele vleugel wordt volledig verwoest door de brand. De politie roept de hulp van het leger en de Speciale Eenheden in om de gevangenen onder controle te houden.

Met deze opstanden in het achterhoofd, is het duidelijk waarom het stakingsaanzeggingen van cipiers regent. De cipiersstakingen zijn alvast één van de kwesties die het hele debat over de situatie in de gevangenis bevuult: bij de minste tegenspraak, kritiek of daden van verzet (ontsnappingsen, opstanden, kritiek van buitenaf, klachten van gevangenen tegen cipiersgeweld,...) leggen de cipiersvakbonden het werk neer. Maar wat eisen de cipiers? Meer effectieve celstraffen, meer gevangenis (in België zijn er momenteel 8000 plaatsen voor de 10 000 gevangenen, trouwens het hoogste aantal sinds decennia), de opschorting van voorwaardelijke invrijheidstelling,... En dat alles omdat het ten goede zou komen aan de samenleving... en aan de gevangenen zelf! Hun argumenten zijn contradictoïr, en maskeren de echte problematiek. Er zouden niet genoeg plaatsen zijn in de gevangenis? En tegelijkertijd wordt het concept van voorwaardelijke invrijheidstelling al jarenlang aangevallen door ondermeer de cipiersvakbonden.

Op basis deze acties van de gevangenen roepen wij op tot een nationale solidariteitsbetoging om de eisen van de gevangenen te ondersteunen:

- Halt aan het cipiersgeweld, de bedreigingen en de vernederingen. Ontslag van alle cipiers die bekend staan om geweldpleging.
- Afschaffing van alle vormen van isolatie en isolatiecellen
- Automatisch opstarten van de procedure voor voorwaardelijke invrijheidstelling wanneer de gevangene 1/3 van de straftijd heeft gezeten.
- Inwilligen van de andere concrete eisen van de gevangenen: verminderen van telefoonkosten en kantineprijzen, ruimte voor gevangenen om zich vrij te organiseren (comités van gevangenen), beter eten,...

Wij vragen aan allen die zich achter deze eisen scharen deel te nemen aan de solidariteitsbetoging, en de solidariteit met alle gevangenen in strijd buiten in de straat op te bouwen. Wat onze idealen ook zijn, we moeten vertrekken vanuit concrete situaties...

In feite is het niet zo dat, omdat wij de eisen van de gevangenen steunen en omdat wij rebelleren tegen de mishandelingen en de schrijnende omstandigheden in de gevangenis, wij strijden voor een 'humanisering van de gevangenis.' De mishandelingen (zelfs als ze niet door alle cipiers worden begaan) en de wraakroepende omstandigheden in de gevangenis moeten niet gezien worden als simpele onregelmatigheden of mankementen. Het gaat hier niet over ziektes die de gevangenis zelf kan indijken via hervormingen en investeringen. De gevangenis willen verbeteren, is en blijft dromen van een ideale gevangenis. En wat is een gevangenis? Een plaats waar 'men boet voor een misstap', waar men 'mensen terug op het rechte pad brengt' (desnoods met matrakken), waar men disciplineert, waar men zij die een 'bedreiging' vormen voor de maatschappij en haar politieke, economische en morele orde probeert te temmen. De gevangenis proberen humaniseren, betekent legitimiteit toekennen aan de macht die ze bouwt, en die, door ze te bouwen (en daarnaast een heel politie- en strafapparaat onderhoudt) zichzelf probeert te versterken.

Wij willen een andere visie naar voren schuiven: de afschaffing van alle gevangenis.

Ten eerste omdat de gevangenis een instrument van de Staat is om sociale conflicten en strijd (arm tegen rijk; onderdrukte tegen

onderdrukker) in haar voordeel te beslechten. De gevangenen dienen om individuen die ageren tegen de onmacht waar de maatschappij hen in onderdrukt, die zich organiseren om op hun manier te strijden tegen het fatalisme van de veralgemeende miserie, te isoleren en te breken.

Ten tweede is de gevangenis, ook als het gaat om samenlevingsproblemen (bv. seksuele agressie) waarmee ieder van ons geconfronteerd wordt, nooit een oplossing. Het bestraffingsapparaat van de Staat ontnemt ons immers de verantwoordelijkheid en noodzakelijke vrijheid om deze conflicten zelf, onderling, op te lossen. Ten derde is de gevangenis een instelling die mensen niet alleen van hun vrijheid, maar ook van hun persoonlijkheid en wil berooft. Het is een systeem van disciplineren, afgedwongen door enerzijds geweld en dreiging met geweld en anderzijds door een strikte hiërarchie van gunsten en onderwerping. Bijvoorbeeld, om dagdagelijkse levensmiddelen aan te kopen, heb je geld nodig. Om over geld te kunnen beschikken, mogen de meest begunstigde en gehoorzamen werken, en dat hangt volledig af van de beslissing en gunsten van de bewakers en de gevangenisdirectie. In die zin is de gevangenis dan ook een microscopische weerspiegeling van de toenemende controle en disciplineren in de maatschappij. De gevangenis verspreidt zich doorheen alle geledingen van de maatschappij: letterlijk door bijvoorbeeld de elektronische armbanden en het huisarrest; en als concept, met het toenemend aantal politie op straat, de security in de winkels en aan de schoolpoorten, de camera's en technologische hoogstandjes zoals de digitale identiteitskaart (en de volgende logische stap: de ingeplante identiteits-chip), het biometrisch paspoort en de videobewaking via satellieten (ga het dak van je huis maar eens bekijken via internet) die aan de Staat toelaten om ons voortdurend in de gaten te houden,...

Het beton dat al zoveel jaren de kloten van de gevangenen smooit begint scheuren te vertonen. De tijd is gekomen om in deze scheuren een overvloed aan dynamiet te proppen opdat de kloten eindelijk de straat zouden bereiken om uiteindelijk alle gevangensmuren neer te halen. Deze 'dynamiet' zou deze eerste solidariteitsbetoging kunnen zijn, waar we de stilte rond de situatie in de gevangenen, onze overtuigingen en die van de gevangenen in strijd kunnen openbreken.

De strijd tegen de gevangenis begint voor ons dan ook met ontwikkelen van solidariteit met de gevangenen hier in de straat.

**SOLIDARITEIT MET ALLE GEVANGENEN IN STRIJD
SLOOP DE GEVANGENISMUREN
ALLE GEVANGENEN VRIJ**

Gevangenen op straat!
prisonniersdanslarue@gmail.com

Mobilisatie-acties voor de solidariteitsbetoging met gevangenen in strijd

Midden mei.

Er worden enkele duizenden affiches en pamfletten verspreid over heel België om op te roepen voor de betoging.

Na de overplaatsing van een Ringolévio naar de gevangenis van Arlon, verschijnen er een week later ook in Arlon solidariteitsaffiches en affiches die het cipiersgeweld aanklagen.

Eind mei.

In Nijvel, Ittre en Tubize worden de stadscentra volgeplakt met affiches. Op bijna alle officiële gebouwen van de gemeente Ittre worden slogans gespoten in solidariteit met de gevangenen in strijd.

17 juni

Aan de gevangenen van Antwerpen, Hasselt, Gent, Merksplas, Ittre, Nijvel, Bergen, Sint-Gillis, Vorst, Leuven-Centraal en misschien nog andere worden pamfletten uitgedeeld om op te roepen voor de betoging op 2 juli.

22 juni

In Brussel vindt een info-avond plaats over de strijd tegen de gevangenis en de solidariteit met gevangenen. Meer dan 50 mensen nemen deel aan de discussie.

24 juni

Aan de gevangenen van Merksplas, Hasselt, Gent, Nijvel, Ittre, Arlon, Sint-Gillis, Vorst, Leuven-Centraal, Bergen,... worden pamfletten uitgedeeld om op te roepen voor de betoging van 2 juli. De politie probeert verscheidene piketten met identiteitscontroles te intimideren.

Twee aanslagen op cipiers uit Brugge

In de nacht van 20 op 21 juni werd in Oedelem een molotovcocktail gesmeten naar de woning van een cipier uit de gevangenis van Brugge. Tijdens dezelfde nacht werd in Geluveld eveneens een molotovcocktail gesmeten naar de woning van een cipier die werkt in het gesloten centrum De Refuge te Brugge. Bij beide woningen werden ramen gebroken, maar de molotovs belandden tegen de gevel die 'zwartgeblakerd' werd. De gevangenis van Brugge beweert op voorhand bedreigingen te hebben ontvangen.

Hoopvol vuur in Nijvel

Ze hebben gelijk de gevangenen plat te branden

Op 17 me ontstoken gevangenen in Nijvel een vreugdevol vuurtje. In de late namiddag had de liberale vakbond beslist in staking te gaan. Voor de gevangenen betekent een staking van de cipiers een zoveelste geplande verslechtering van de omstandigheden in de gevangenis: geen bezoek meer, amper nog wandelingen, geen activiteiten, zelfs geen douches. De gevangenen hebben gelijk zich daartegen te verzetten, met alle middelen die zij noodzakelijk en nuttig achten.

Vleugel 5000 van de gevangenis van Nijvel brandde volledig uit. Ook de keuken en de koelinstallatie vielen ten prooi aan de vlammen. Toen de brand werd aangestoken, weigerden de cipiers de cellen te openen om de gevangenen te evacueren. Het leger, de politie en de Speciale Eenheden moesten opgeroepen worden om te voorkomen dat de gevangenen verkoolden. Buiten stonden de familieleden, vrienden en vriendinnen van de gevangenen met grote ogen te kijken naar de machtsontplooiing en de manier waarop hun geliefden werden behandeld. Het kwam hier en daar tot wat geroep en getier, en ook de gevangenen lieten zich niet zomaar doen.

In de dagen die op de brand volgden, werden meer dan 70 gevangenen overgeplaatst. De gevangenen die op verlof waren,

werden onmiddellijk vrijgelaten. Zo bereikte de brandstichting voor een aantal gevangenen de vrijheid. De gevangenen die op verlof waren, stonden te roepen en te wuiven naar hun vrienden binnen toen de brand het gehate instituut verteerde.

ZE HEBBEN GELIJK DE GEVANGENISSEN PLAT TE BRANDEN

Overbevolking, folter, afranselingen, totaal gebrek aan medische verzorging, bedreigingen, isolatie, volledige uitschakeling van het individu en haar verlangens.

Dat is de dagelijkse realiteit van de gevangenis.

De gevangenen zijn de kerkers van de Staat, waar zij die rebelleren, zij die niet slaafs volgen, zij die de wetten die de sociale ellende en een systeem gebaseerd op uitbuiting, uitsluiting, onderdrukking en repressie handhaven, breken worden opgesloten.

De rebellie is aan ons.

SOLIDARITEIT MET ALLE GEVANGENEN IN STRIJD

7 maart
Opstand in de
gevangenis van
Iltre

25 april
Opstand in de
gevangenis van
Bergen

27 april
Twee cipiers
worden
aangevallen in
de gevangenis
van Turnhout

17 mei
Brandstichting
in de gevangenis
van Nijvel

gijzeling door het gerecht, de gevangenis en de cipiers.

7 maart opstand in de gevangenis van Iltre, 23 april opstand in de gevangenis van Bergen, 17 mei, brandstichting in de gevangenis van Nijvel. Heeft dit nog meer uitleg nodig?

Brief van een Ringoléo in de Belgische gevangenis

De brandstichting in Nijvel en de voorwaardelijke invrijheidstelling

Nijvel. De weldenkende pers heeft een vette kluif gehad aan de brandstichting die heeft plaatsgevonden in de gevangenis van Nijvel. Eerst is het een stakingsbeweging opgezet door de extreem-rechtse vakbonden die zegt liberaal en christelijk te zijn, we weten wat die woorden willen zeggen. De reden is dat de directeur van de gevangenis beledigende dingen tegen deze moedige fascistische zou hebben gezegd. De directeur heeft hen durven zeggen: "Vergeet niet dat jullie uit dezelfde sociale lagen komen als diegenen die jullie bewaken!" "Heiligschennis voor de gezegende kanten van de fascistische en katholieken. "Hoe durf je mij, de goede blanke Belg, volgekap met bier, vergelijken met de bruinen die ik bewaak, deze ondermensen, dit ongedierte!" De gevangenen zijn deze cipiersstakingen kotsbeu. De stakingen zijn aanslagen op de gevangenen, want er is dan geen bezoek meer, geen wandeling meer, geen douche meer. In dit land wordt de minimumdienst niet gegarandeerd zoals in sommige andere Europese landen. Met een salonsocialist als minister die plooit voor de fascistische vakbonden, kunnen ze niet anders dan profiteren van deze stand van zaken.

Dus, na wat ik heb gelezen en gehoord, zou een fijne kerel een soort molotovcocktail op het dak hebben gegooid, die daarna de spectaculaire brand heeft veroorzaakt. Daarna is de pers losgeslagen. Ik dacht dat een vertegenwoordiger van de Balie toch eindelijk eens zou gezegd hebben dat de overbevolking in de gevangenis te wijten is aan de quasi stopzetting van

voorwaardelijke vrijlatingen. Maar nee, niets van, stilte. De salonsocialistische minister die praat over het verlengen van het congé is contradictorisch; als de gevangenen op verlengd congé mogen, dat ze hen dan een voorwaardelijke invrijheidstelling geeft!

Waarom zijn er minder voorwaardelijke vrijlatingen? Simpel, de straffen van meer dan 10 jaar hebben veel meer kansen om vrij te komen na een derde van de straf tijd dan de straffen van minder dan 10 jaar en meer dan 3 jaar. Het beleid van de minister is dat een kerel die een zware straf uitzit, met de voorwaardelijke vrijlating en de beproevingen en voorwaarden als stok achter de deur, minder geneigd zal zijn tot recidive dan de jongen of het meisje die bijvoorbeeld met een straf van 5 jaar na 20 maanden zou vrijkomen en die volgens haar dus meer geneigd is tot recidive dan de andere die, op bijvoorbeeld een straf van 20 jaar, meer dan 12 jaar voorwaardelijk zou vrijgelaten worden. Na de zaak in Nivelles, heb ik geen enkele keer gehoord dat om de overbevolking in de gevangenis tegen te gaan, er meer voorwaardelijke vrijlatingen moeten gebeuren. Ja, soms zegt de socialistische cipiersvakbond dat wel eens, zonder er zelf echt van overtuigd te zijn.

Een Ringoléo in de Belgische gevangenis

20 mei 2006

Cipiersstakingen en de stank van het corporatisme **Legaal gijzelen is geen dienstverlening**

De beulen van de openbare veiligheidsindustrie zijn ontvreden. De alom geprezen repressieverscherping betekent voor hun jammer genoeg ook verhoogde werkdruk en onveiligheid bij het uitoefenen van hun 'eerbaar ambt'. De ordewoorden waarop de 'veiligheidsbedienden' hun corporatistisch project baseren klinken familiair in de oren: het lijkt wel alsof het hier werkelijk om een sociaal conflict gaat, om personeelstekort en overbevolking...

Met veel tromgeroffel lanceren de cipiersbonden, uit onmacht en vrees voor hun bazen, dan maar een legale massagijzeling van al hun 'controleklanten'. Voor de lenzen van het spektakel binden onze koene repressieridders de strijd aan met de gierige adel door de lijfeigenen collectief te bestraffen. Een technisch schijnconflict over de kwantitatieve realisatie van de onveiligheidsmarkt wordt vermomd tot een 'sociale strijd'; met als duidelijk doel het huidige repressieve klimaat te normaliseren. Eigenlijk zijn beide partijen het gloeiend eens over de kern van de zaak, maar de Staat moet de kosten van haar groeiende repressie drukken terwijl de cipiers meer bloedgeld willen voor het leveren van hun 'neutrale' diensten aan de macht. Een technisch conflict dus...

Maar genoeg over deze sterren van de repressiesoap. We hebben er het volste vertrouwen in dat het slechts een kwestie van tijd is vooraleer bedienden en beheerders van de grootste staatsindustrie zich in hun spektakel zullen verzoenen. Terwijl de aasgieren van het corporatisme hun heldhaftige rollen vervullen, verkommeren de vergetenen in de kerkers. De gegijzelde 'controleklanten' worden in het schijn debat ontmenselijkt alsof ze de grondstoffen of stukgoederen zijn in een ethisch verantwoord productieproces. De kampbewakers gijzelen de bewoners in plaats van hun bazen, en waarom ook niet? De vakbonden bij Renault in Vilvoorde legden toch ook een voorlopig beslag op honderden waardevolle dingen? Vier wielen of vier ledematen, wat is het verschil...?

Als de bewakers van de dierentuin betere arbeidsomstandigheden willen afdwingen bij hun directie gaan ze dan daarvoor de levensomstandigheden van de dieren als chanteermiddel mogen gebruiken? In dat geval zou de storm van spektakelprotest niet te luwen zijn. Maar als het om 'beesten' gaat die de wetten hebben gebroken dan gelden er blijkbaar andere ethische normen. Misdadigers zijn monsters die eerst moeten genezen alvorens ze

**DE STAKINGEN
VAN DE CIPIERS
BEVORDEREN
FOLTER EN
ONDRAAGLIJKE
OMSTANDIGHEDEN**

**Altijd aan
de zijde
van de
gevangenen
in strijd**

uit hun rol van willoze en doofstomme figuranten mogen bevrijd worden.

We zouden onszelf geen anarchisten kunnen noemen indien we ons met dit mensonterend spektakel zouden verzoenen. Eigenlijk is het zo klaar als bronwater ooit geweest is. De legale gijzeling van gevangenen uit angst of onwil om het systeem in vraag te stellen is het tegenovergestelde van een sociaal conflict. Het is een laf corporatisme waarmee beheerders en bedienden op kap van de monddood gemaakten de taart herverdelen. Aan werkgelegenheid zal er in de toekomst geen gebrek zijn. Nieuwe wetten betekenen nieuwe klanten...

Voor alle duidelijkheid:

1. De cipiersstaking is géén sociaal conflict maar een repressiefest op de kadavers van de vervolgd.
2. 'Legaal mensen gijzelen' is noch een dienst, noch arbeid, maar gewelddadige staatsterreur.
3. Mensen voorstellen als bruikbare objecten, als vervangbare en willoze radertjes van het productieproces is zuiver kapitalistisch marktfundamentalisme.
4. Eigenlijk zijn we alleen gevangenen van het kapitaal, hoewel weinigen er zich nog van bewust zijn.
5. De vernietiging van deze repressiestructuur is onafwendbaar!

Anarchist Black Cross Antwerpen

Deze tekst werd geschreven en verdeeld tijdens de cipiersstakingen in september 2005

Berichten uit de Belgische gevangenissen

3 mei – De christelijke vakbond ACV trekt haar stakingsaanzegging voor de cipiers in na een onderhoud met minister Onkelinx. De minister van Justitie beloofde tegen 2010 twee nieuwe gevangenissen voor geïnterneerden op te richten, één in Gent en één in Antwerpen. De minister verklaart eveneens te werken aan de uitlevering van veroordeelden zonder Belgische nationaliteit naar hun land van herkomst om daar hun straf uit te zitten. Op dit moment zou dat over enkele tientallen gevangenen gaan.

9 mei – De socialistische overheidsvakbond ACOD schrijft een brief naar minister Onkelinx. Ze eisen meer tuchtmaatregelen tegen gevangenen die zich fysiek of verbaal verzetten tegen de cipiers, meer garanties voor verdere investeringen in veiligheid en meer uitbetalingen van verlofdagen etc. Het ACOD dreigt ook met lokale stakingsacties als de situatie er "niet op vooruitgaat."

10 mei – Er worden momenteel 9695 mensen gegijzeld door de Belgische Staat. Haar kerkers puilen uit, aangezien er 'slechts' plaats

is voor 8311 gevangenen. Onkelinx wil de overbevolking in de gevangenis tegengaan door meer mensen een elektronische enkelband aan te ketenen en door het aantal 'alternatieve' straffen op te drijven. In 2002 werden er iets meer dan 18 000 alternatieve straffen uitgesproken, in 2005 waren dat er al bijna 25 000.

19 mei – Na de brandstichting in de gevangenis van Nijvel verklaart de brandweer officieus dat er voor geen enkele Belgische gevangenis een uitgewerkt evacuatieplan bestaat.

30 mei – De Belgische Staat zoekt 13 rechters die full time zullen bezig zijn met terrorisme. Aanvankelijk was er sprake van 5 rechters, maar die kunnen de "enorme werkdruk" niet dragen. 4 terroristische rechters in Brussel, 3 in Luik, en elks 2 in Antwerpen, Gent en Bergen.

31 mei – Premier Verhofstadt is met zijn Marokkaanse collega gaan praten over een verdrag dat zou toelaten dat gevangenen met de Marokkaanse nationaliteit niet in België, maar in Marokko zouden moeten gaan uitzitten.

Het regent

Het regent achter de ruiten
 Het regent en regent,
 En vanaf de lijdensweg van vele mannen,
 Valt de morgenstond koud.
 Alleen met mijn gedachten,
 Zal ik weer de ochtend zien,
 Ik herinner me andere tijden,
 Waar ik speelde als kind.
 Nu tussen zoveel cement,
 Dat mijn blik uitdooft,
 Zoveel gevangen kameraden,
 Zoveel beëindigde levens,
 Hangend aan eenzelfde touw,
 Zoveel gevangenis, zoveel woede.
 Het regent achter de ruiten,
 Regent en regent.
 Weer richt ik mijn blik,
 Op de muren, die een laffe maatschappij
 oprichtten,
 Vanuit het niets.
 Muren die rooo gevechten opsluiten,
 Muren die rooo woorden smoren,
 Muren om hun bange rechtvaardigheid,
 Te rechtvaardigen.
 Muren die het lichaam opsluiten,
 Maar nooit onze ziel.
 Opnieuw breekt de morgen aan.
 Dat helder schijnsel wat binnenkomt,
 Als een zwaard in mijn ziel,
 Dat mijn haat nog meer opwekt,
 En mijn woede nog verder voedt.

Het regent achter de ruiten,
 Regent en regent.
 De eenzaamheid duurt niet eeuwig,
 Misschien is het nauwelijks iets,
 Maar de herinnering,
 Aan hen die er niet meer zijn,
 Vechters, mannen en vrouwen,
 Keert terug tot aan mijn raam.
 Hypocriete maatschappij,
 Blinde rechtvaardigheid van ratten,
 Die onder het mom van hun moraal,
 Beoordelen, veroordelen en doden.
 Opnieuw breekt de morgen aan,
 De bewaker maakt me al wakker,
 Een marionet, een wezen,
 Zonder eigen leven, zonder ziel.
 Ik ga weer schrijven vanavond.
 Het is een genezing voor mijn ziel,
 En eerbetoon aan mijn vrienden,
 Die er nu niet meer zijn.

Roberto Catrino Lopez
 Gevangenis Haarlem, december 2005

Proces in beroep opnieuw uitgesteld

Berichten van Nordin Benallal uit de gevangenis van Andenne

Op 1 juni kwam zo'n 60-tal mensen samen om Nordin Benallal te steunen. Op 9 november 2005 werd Nordin veroordeeld tot 12 jaar cel voor een schietpartij met de politie (bovenop de 29 jaar die hij kreeg voor diefstallen –zonder slachtoffers-). Nordin en zijn advocaat gingen hiertegen in beroep omdat zij oordelen dat Nordins schuld voor het gerecht al lang vaststond, nog voor het proces werd gevoerd. De pers, en meerbepaald La Dernière Heure, heeft Nordin maandenlang gediaboliseerd, wat invloed gehad heeft op zijn veroordeling. “Noch de rechter, noch de openbare aanklager hebben de argumenten van Nordins verdediging in acht genomen, hoewel die heeft aangetoond dat Nordin de schutter niet kan geweest zijn”, aldus zijn zus Samira, voorzitter van vzw Déclik.

Het proces in beroep werd op 1 juni reeds voor de tweede keer uitgesteld, deze keer tot 21 september. Het is dus duidelijk dat het gerecht allerm minst gehaast is om de argumenten van de verdediging aan te horen.

Nordin zelf stelt het ondanks alles goed. Hij klaagt de torenhoge prijzen in de gevangenis van Andenne aan. Enkele voorbeelden: om een kleine televisie van 36 cm die zeer oud en van slechte beeldkwaliteit is te huren, moet je 55 euro neertellen (vast bedrag + afstands-bediening). Daarbovenop komt nog de maandelijkse huur van 20 euro. Om een vliegennet te huren dat bovendien door de gevangenen zelf wordt gemaakt (!) kost dat je 40 euro. Buiten is dat tussen de 5 en de 10 euro... Om een kookplaat te huren die nauwelijks verwarmt, is het 7 euro per maand, voor een frigo is het hetzelfde liedje: 13 euro per maand + 20 euro vast bedrag. “Hier in Andenne is er slechts één ordewoord: betalen, betalen”. Binnen gaat het eraan toe zoals buiten, de rijken winnen. Diegenen die geld hebben kunnen zich de tamelijk essentiële zaken veroorloven en pech voor de anderen. Dat zijn allemaal straffen bovenop de vrijheidberoving, alsof dat nog niet erg genoeg is.

Nordin heeft na lang aandringen eindelijk een computer gekregen, die hij gebruikt om zijn zus te helpen met haar boek. Het boek gaat over zijn leven, waar en hoe hij opgegroeid is, zijn traject langs de vele rechtbanken, hoe hij het leven binnen de muren van de gevangenis beleeft etc. Vanuit de gevangenis is Nordin actief in de vzw Déclik.

Solidariteit met Nordin!

Solidariteit met alle gevangenen die zich verzetten!

Samira roept op tot een betoging voor het gerechtsgebouw (te Brussel) op zaterdag 16 september om 14u. Via deze betoging veroordeelt ze de stigmatisering en het gerecht met twee snelheden. Wees talrijk!

juni 2006, vanuit de gevangenis van Andenne

Oproep van Nordin aan zijn medegevangenen...

Nordin wil via Uitbraak het woord richten aan andere gevangenen. Onlangs moest hij een maand doorbrengen onder een strikt regime omdat zijn buurman leugens over hem had verspreid om een pakje tabak te krijgen. Maandan later kwam de waarheid aan het licht maar ondertussen had Nordin wel die maand strikt moeten ondergaan. Naar aanleiding van dit voorval roept Nordin op tot meer solidariteit onder gevangenen en stuurt hij aan om

“niet te collaboreren met een systeem dat het normaal vindt om mensen op te sluiten met straffen die menselijk onmogelijk te volbrengen zijn. Een gevangenisstelsel dat de miserie van haar gevangenen gebruikt om er verklikkers of drugsverslaafden van te maken.”

*Getuigenis uit de Belgische gevangenis***Transfer van Ittre via Vorst naar Arlon...**

Voor ik naar Arlon ging, ben ik dus langs Vorst gepasseerd. Daar staat het op uitbarsten. De gevangenen zitten met 3 op cel, de matrassen op de grond. Aangezien er geen plaats meer is in Sint-Gillis, blijven de ongelukkigen in Vorst in rampzalige omstandigheden met als enige activiteit 1 uur wandeling per dag, een schrale kantine en vuistslagen op je gezicht als je je verzet. In Fresnes, de zogezegd zwaarste gevangenis van Europa, hebben de gevangenen 4 uur wandeling per dag, 3 keer per week spiertraining of voetbal, toegang tot de bibliotheek, tot de uitleen van spellen, tot lessen... Nochtans is het een arresthuis met meer dan 2500 gevangenen. Terwijl er in Vorst momenteel 680 gevangenen zitten, de gevangenis heeft een eigenlijke capaciteit van 550 plaatsen.

In Arlon is er minder spanning dan in Ittre. Arlon is de gevangenis waar ze de gevangenen die de directies van Ittre, Jamioules en Verviers lastigvallen naartoe sturen. Inderdaad, het is hier rustiger, maar in feite ook hypocriet. De cipiers handhaven in alles het absolute minimum. Je mag geen CD's of cassettes binnenbrengen, je wordt beperkt wat je kledij betreft. De gevangenskledij is gewoonweg rot, de lakens en dekens eveneens. Er zijn geen activiteiten buiten de wandelingen. Het is het regime van een arresthuis. Weinig werk. Wat de telefoon betreft is het complete miserie. De deuren van de cellen mogen niet open behalve voor de werkers. Alles is zeer zeer beperkt. Ja, het is waar dat we hier ver zijn van het regime van Ittre (als ze daar ooit de directie zouden ontslagen, zou dat al een hele opklaring zijn). In Andenne daarentegen is het blijkbaar ook hetzelfde verhaaltje als in Ittre. Het is toch wel ongelooflijk dat je je straf moet uitzitten onder het regime van een arresthuis. Er is geen enkele structuur voor resocialisatie. Het is dan ook niet verbazingwekkend dat de recidivi hier het driedubbele van in Frankrijk is. Geen opvoeders, geen enkele competente sociale dienst, een Commissie van Toezicht die volledig in handen is van de directies. De directeur hier is een nogal rustige kerel, maar hij doet je maar al te goed verstaan dat hij niets kan doen. Hij zegt dat hij geen middelen heeft, en dat is waar. Zelfs geen pingpong-tafel. Wanneer je aan andere gevangenen over het regime van de centrales of bepaalde arresthuizen in Frankrijk of zelfs in Spanje geloven ze je niet, zo hard zijn ze eraan gewend om dit middeleeuwse regime te ondergaan. En ja, in Frankrijk en Spanje wordt er gevochten voor betere omstandigheden, die komen niet zomaar uit de hemel vallen, je moet daarvoor strijden.

Wat het regime betreft, neem nu gewoonweg het feit dat je een computer hebt. In dit land, een computer in de gevangenis betekent voor hun gevaar terwijl ze dat in Frankrijk juist stimuleren omdat dat goed is voor de resocialisatie. Hier niet hoor, de gevangene die een computer heeft wordt direct beschouwd als een lastigaard, als een twijfelachtige kerel die hen zou kunnen lastigvallen. Voor hun kleine hersenen, is een kerel met een computer hoogopgeleid! Vergeet niet dat ze de cipiers hier met een niveau Frans van de lagere school recruterend, terwijl dat in Frankrijk een BAC +2 is [secundair onderwijs].

Hier, zoals in alle Belgische gevangenissen, krijg je per dag niet meer dan één onvolledige maaltijd, ook al is het eten hier honderdmaal beter dan in Ittre. De directrice hier is opgeleid door de directeur van Ittre. Er blijven echter zeker nog sporen over van dit siniter individu. Een compleet idioot veiligheidssysteem op z'n Fonck (de naam van de huidige directeur van Ittre): overal tralies en hekken, veel meer dan nodig. De bezoekszaal heeft zelfs geen verluchting terwijl er meer dan 40 mensen samengepropt worden. Een vreselijke stank in de gebouwen, een ondraaglijke warmte, gebrek aan verluchting. Ik heb de indruk dat in Ittre de directie over eindeloze budgetten beschikt, terwijl er hier zelfs niks is om je deftig te kleden, puilt Ittre uit van de plunjes. Tja, België dat maar niet ophoudt Frankrijk na te doen, zou op z'n minst de gevangenskledij kunnen afschaffen.

Een Ringoléfio in de Belgische gevangenis...

28 mei 2006

In de stilte heb ik gezocht
Rust, die de tijd vult
Dood in de stilte van de uren.

Uren, uren,
Altijd dood.

Leegtes van gevoelens,
Leegtes van zoveel dingen.
Hoe uit te leggen wat ik voel
Wanneer wat ik voel
Wanneer wat ik voel wind is.

Strijden, blijf doorgaan,
Niemand zal me antwoord geven,
Op zoveel oorlog, zoveel honger,
Zoveel moraal, vervalst
Zoveel laf hart.

Het leven soms, absurde drukte
Geef me ziel, waardigheid.
Waardigheid waaraan het me nooit
ontbreekt,
Ideeën, liefde en ambitie,
Geef me leven, andere mensen zoals ik,
Mensen die antwoorden zoeken,
Mensen tegen de onderdrukking,
En het is geen utopie,
Er zal een beter moment komen,
Waar de volkeren niet lijden
Noch vijandigheid heerst

De marteling en misbruik
Elke keer zijn we meer stemmen
Kloppende in een zelfde hart
Elke keer, zijn we meer zwaarden,
Al zij het woord of lied.

Het leven, absurde drukte,
Geef me ziel, waardigheid,
Waardigheid om me te verzetten tegen de
beul
En tegen het juk van de onderdrukking,
Ik zal een nieuwe morgen zoeken
Want nooit zal ik alleen zijn,
Een zelfde strijdkreet
Verbindt miljoenen personen
Voor de vrijheid, voor het leven,
Leve de revolutie.

Roberto Catrino Lopez
Gevangenis Haarlem, december 2005

Folterregime van de Spaanse Staat even op z'n bek

Uitlevering van Roberto Catrino Lopez aan Spanje afgewezen

Vrijdagmiddag 26-5-2006 vond bij de rechtbank in Amsterdam de behandeling plaats van het verzoek tot uitlevering van Roberto Catrino López aan de Spaanse autoriteiten.

Roberto werd door een kleine groep vriend(inn)en, die achter veiligheidsglas op de publieke tribune zaten, luid en hartelijk begroet, hetgeen de rechter niet zinde, hij vroeg om stilte voor de verdere duur van de rechtzaak, anders zou het drietal bewakers dat zich tussen de sympathysanten bevond moeten ingrijpen.

Onmiddellijk na aanvang van de zaak vroeg het Openbaar Ministerie om aanhouding van de zaak, gezien het feit dat zij tot op heden niet voldoende informatie van de Spaanse justitiële autoriteiten ontvangen hadden. Een mogelijkheid zou zijn om, over enkele maanden, wanneer er meer documentatie binnengekomen was, opnieuw ter zitting te verschijnen. Advocaat Victor Koppe, die Roberto juridisch bijstaat, opende zijn betoog met een vergelijkbaar verhaal; immers ook hij niet voldoende tijd en informatie gekregen had om deze zaak voldoende te kunnen voorbereiden. Daarnaast haalde hij enkele andere argumenten aan om in twijfel te trekken dat de Spaanse justitie correct zou handelen.

Zo is Roberto in 1991 na een veroordeling voor 18 jaar de gevangenis ingegaan, maar zou in 2003 op 2/3 van zijn effectieve straf vrijgelaten mogen worden, zoals niet alleen in Nederland maar ook in Spanje gebruikelijk is. Echter kwam Roberto pas in april 2005 buiten op verlof, waarna hij, zoals inmiddels bekend, niet meer terugkeerde. Koppe vroeg zich dan ook af waarom Roberto niet in aanmerking was gekomen voor die vrijlating maar 2 jaar langer moest blijven zitten. Hij speculeerde erop dat dit het gevolg zou kunnen zijn van Roberto's deelname aan diverse hongerstakingen en protestacties in diverse gevangenissen waar hij gezeten heeft. Het opstandige karakter van Roberto ten opzichte van het zeer beperkte en onmenselijke gevangenis regime F.I.E.S. zou de reden kunnen zijn om hem uit te sluiten van het reeds genoemde gebruik van vrijlating na het uitzitten van 2/3 van de straf. Het is bovendien onduidelijk of Roberto hiervoor tussentijds voor de rechter is verschenen, of dat het gevangenispersoneel hier zelfstandig toe heeft besloten, aangezien er tot op heden geen documenten van deze besluiten te vinden zijn. Volgens een recent arrest van het Europees Hof is het niet meer toegestaan mensen langer op te sluiten via een bestuurlijk of politiek manoeuvre. Bovendien werd aangemerkt wat de gezondheidstoestand van Roberto instabiel is, en dat hij recentelijk accuut in het ziekenhuis moest worden opgenomen, aanvankelijk voor de behandeling van een verwaarloosde maagontsteking, maar uiteindelijk ook voor een dubbele longontsteking waarbij tevens werd vastgesteld dat hij HIV positief is, en dat hij kundige medische verzorging nodig had. De nalatige behandeling in de penitentiare inrichting waar hij toen (en nu weer) verbleef (in Lelystad), liet duidelijk zeer te wensen over. De rechtbank besloot zich terug te trekken voor beraad, en keerde na enige tijd terug met de mededeling dat het maar meteen tot een uitspraak moest komen. Omdat, in geval van opschorting, deze zaak over ongeveer 2 maanden opnieuw plaats zou moeten hebben, en het hen zeer onwaarschijnlijk leek dat

de Spaanse justitiële autoriteiten hun zaken dan wel op orde zouden hebben, voelde de rechtbank daar weinig voor. "Dit soort afspraken bevuilen uw en mijn agenda, dames en heren <uit Spanje> zo kan het gewoon niet!" Hiermee werd het Europees Arrestatie Bevel afgewezen, en mochten de Spaanse autoriteiten opnieuw iets willen, dan moeten ze het maar nog een keer opnieuw proberen. Koppe vroeg of er nog wel een proces verbaal werd opgemaakt van deze zaak, (dat wil zeggen dat er een officiële notitie wordt gemaakt van zijn vragen en opmerkingen), maar dat zou niet gebeuren. Daarmee heeft deze zitting inhoudelijk nooit plaatsgevonden. En als dit verhaal nog een keer naar voren wordt gebracht in een nieuw uitleveringsverzoek, zullen ze als voor het eerst gehoord worden. De rechtbank heeft vandaag opnieuw een bijdrage geleverd aan het "prestige quotum" waar zij zich aan moet houden, door op dezelfde dag een zaak te behandelen, een uitspraak te doen en af te sluiten. Werden die EAB's maar altijd zo gemakkelijk afgewezen, maar normaal gesproken werkt de rechtbank nooit zo. Ten afscheid werd een spandoek ontrolld met de tekst:

**ZIEKEN IN HET ZIEKENHUIS,
GEVANGENEN OP STRAAT
VRIJHEID VOOR ROBERTO!**

Een kleine zege is dat Spanje vandaag ietwat in het hemd gezet is, en Roberto (voorlopig) niet uitgeleverd wordt. Maar de vrijheid is nog steeds ver weg; neer met die gevangensmuren!

Anarchist Black Cross Amsterdam
28 mei 2006

Gevel Nederlands Consulaat beplakt

Vannacht hebben wij de gevel van het Nederlands Consulaat in Gent beplakt met posters tegen de uitlevering van de anarchistische gevangene Roberto Catrino Lopez.

Vandaag, 26 mei, beslist de rechtbank in Amsterdam over de uitlevering van deze Spaanse gevangene. Wij accepteren niet dat Roberto terug moet keren naar de realiteit van eenzaamheid en mishandeling waar hij al vijftien jaar onder geleden heeft. Vooral niet nu blijkt dat hij ongeneeslijk ziek is.

Onze solidariteit gaat door alle muren heen, doorkruist alle grenzen die tussen ons worden gebouwd!

Zieken in het hospitaal, gevangenen op straat!

De Zwarte Zee
26 mei 2006

Nu weet ik waarom ik ben waar ik ben
 waarom ze me opsluiten en verbergen
 waarom ze liegen om mij terecht te stellen
 en van een mug een olifant maken

Nu weet ik waarom zovelen uitgestoten sterven,
 omdat anderen verschrikt leven,
 waarom ze dit systeem gemaakt hebben dat lijkt
 op een reclamespot.

Nu weet ik dat niets is zoals ze ons vertellen,
 dat onze eigen blik alles duidelijk maakt
 dat de Waarheid – met hoofdletter – een leugen is.

Nu weet ik dat ik het hoofd nooit zal buigen
 dat ik nooit als een schaap zal zeggen "ja meneer",
 dat ik alleen zal spreken met mijn gelijken...

terwijl we van het leven een liefdevolle Revolte maken
 Nu weet ik dat de Giganten geen Molens zijn,
 dat de Quichote's Wonderbaarlijke Gekken zijn
 dat de Dulcinea's geen Droombeelden meer willen zijn
 maar Vurige Miliciens.

Nu weet ik waarom de dingen zijn zoals ze zijn,
 en ik ben wie ik ben.

Gabriël Pombo da Silva
 9 augustus 2004

Zo druk ik mijn Solidariteit uit:
 Met een vastberaden pas die voor niets
 terugdeinst en een brede en heldere
 glimlach
 Met een teder hart zich blootgeeft voor
 een kameraad
 Met een zachte hand en het andere
 gewapend
 Zo druk ik mijn Solidariteit uit:
 Met elk gevecht een beetje meer geliefde
 Vrijheid veroveren

Gabriël Pombo da Silva
 Augustus 2004

Gabriël Pombo da Silva...

Dagboek en gedachtenwereld van een delinquent

Gabriël Pombo da Silva schrijft zijn ervaringen en zijn ideeën neer in zijn eigen typische stijl vanuit de gevangenis van Aken. Het boek is een gezamenlijke uitgave van het Collectief tegen de Gevangenis uit Barcelona, Ediciones Conspiración, Editorial Klinamen, Ateneo Libertario Almargen en Individualidades Anarquistas Solidarias. Deze uitgave is de vrucht van een gedeelde inspanning van verschillende collectieven uit Spanje die dagelijks strijden tegen de gevangenis en de kapitalistische structuren.

Het boek wordt ingeleid door Carol, gevolgd door het Dagboek en Gedachtenwereld van een delinquent en de arrestaties in Aken.

Gabriël is een bekende 36-jarige anarchist uit Spanje die al twintig jaar in de gevangenis heeft gezeten, waarvan 14 jaar in het beruchte FIES-isolatieregime. In oktober 2004 vluchtte hij uit de gevangenis van Nanclares de Oca en weg uit Spanje. Gabriël is één van de sociale rebellen die al jarenlang vechten tegen de brutale omstandigheden, de isolatie, de folter en de mishandelingen in de Spaanse gevangenissen.

Carol is één van de zes anarchistinnen die op 16 september 2003 gearresteerd werden in Barcelona. Vijf onder hen werden opgesloten, de zesde kwam vrij op borg en onder voorwaarden. Deze kameraden worden beschuldigd van "het behoren tot een gewapende bende". Daarnaast worden ook de volgende acties aan hen toegeschreven: vervaardiging en plaatsing van brandbommen, het sturen van een bombrief naar het Griekse consulaat te Madrid in solidariteit met de 7 van Thessaloniki. Deze personen waren actieve individuen, en dat stoort. Met hun jarenlange strijd tegen de staat en de gevangenismaatschappij langs beide zijden van de muren. Er werd eveneens een proces ingesteld tegen een zevende persoon die erin slaagde te vluchten voordat de Staat hem/haar kon gijzelen. Hun proces is voorbij, maar hun strafmaat moet nog bevestigd worden, vier van hen hangt 7 jaar boven het hoofd.

Je kan het boek binnenkort bestellen bij ABC-Gent. (Spaanstalig, 186p)

Stop de gijzeling van Laurent Jacqua Zieken in de gevangenissen... nu is het wel genoeg geweest!

Al 20 jaar lang wordt Laurent vastgehouden door de wereld van de gevangenis. In 1984 verneemt hij dat hij seropositief is, sindsdien is zijn gevecht voor de vrijheid om als vrij mens te sterven begonnen. Een verbeten strijd waarover hij vertelt in zijn boek "La Guillotine Carcérale" (Editions Nautilus), de titel op zich alleen al uit wat de barbarij van de gevangenisinstituten inhoudt.

Laurent is momenteel veroordeeld tot 30 jaar voor bankovervallen en ontsnappingen, zijn vrijlating is vastgesteld in januari 2021. Met andere woorden, hij is veroordeeld tot de doodstraf terwijl die in 1981 werd afgeschaft.

In 1996 is de ziekte uitgebroken, een venijnige pneumocystose zou dat hebben veroorzaakt terwijl hij zich in isolatie bevond. Hij is aan de dood ontsnapt dankzij de komst van de tritherapieën, wat echter zijn terugkeer voor jaren naar de Q.I (Isolatiekwartier) niet heeft tegengehouden.

Het is in de gevangenissen dat, onder de meest verscheiden vormen, de onderdrukking en de repressie van een staat tegen een categorie individuen die niet alleen hun vrijheid, maar ook hun waardigheid wordt ontnomen, zich uiten. Al jarenlang worden er rapporten gemaakt en gepubliceerd zonder dat dit ook maar iets verandert. De verontwaardiging van de politieke verantwoordelijken blijft zoals altijd een dode letter. Niemand durft iets te zeggen over het onderwerp 'gevangenis', zonder twijfel uit angst om de handen vuil te maken of om als een lakse door te gaan bij het kiesvolk. En inderdaad, telt het lot van een gevangene in de publieke opinie?

De wet Kouchner laat een schorsing van straf toe. Laurent heeft dit aangevraagd, ook al zal dit hem geweigerd worden aangezien zijn gezondheidstoestand beetje bij beetje verbeterd is. Hij blijft zijn vrijlating eisen en weigert als stervende vrij te komen. Wij eisen de vrijlating van alle andere zieke gevangenen en in het bijzonder van Laurent.

Je kan Laurent schrijven:

Laurent Jacqua

9959 3G MC

BP 41

03401 Yzeures

Je kan de petitie voor zijn vrijlating ondertekenen :

op de site : <http://www.prison.eu.org>

via mail : redaction@banpublic.org

via post : Ban public, 12 Villa Laugier, 75017 Paris

Uittreksels uit La Guillotine Carcérale van Laurent Jacqua

Een boek over de muren heen

« De gevangenisedministratie, de ministeries van Justitie en van Binnenlandse Zaken appreciëren de directe getuigenissen van mensen die zij achter de tralies houden niet. Ze doen alles wat ze kunnen om inspanningen in deze richting te ontmoedigen. » (Leila Jacqua)

Op 14 maart 1998, om 11u35, ontmoet Laurent Leila en de bliksem slaat in. Ja goed, niets uitzonderlijk, zal je zeggen... Je hebt gelijk : dit gebeurde gewoon in Fresnes,

Leila is gewoon een bezoeker van AIDES en Laurent, 32 jaar, heeft gewoon al bijna 12 jaar in de gevangenis gezeten. Op 18-jarige leeftijd wordt hij opgesloten, een eerste keer veroordeeld tot 10 jaar gevangenis. Hij heeft aids : Laurent Jacqua is een overlevende, een overlevende van de vernietigingsmachine die de gevangenis is.

In 1996 ontsnapt hij ternauwernood aan de dood na een aanval van een venijnige pneumocystose, hij weegt nog nauwelijks 48 kilo en heeft niet meer dan acht T4 :

«Ik vermagerde zienderogen en ging minder en minder naar de wandeling ; ik bleef dagen en nachten lang voor de televisie geplakt. Ze hadden beslist me zo te laten, zonder twijfel om wat rust te hebben. Ik mocht in stilte creperen ! [...] Ik slaap niet meer, ik eet niet meer, ik sterf, ik lijd en ik heb geen kracht meer, geen verzet meer. [...] Begin augustus, niemand maakt zich zorgen, ik sterf als een hond alleen in mijn cel. [...] Ik moet er snel een eind aan maken, ik moet plotseling vertrekken, ik moet deze angst en deze demonen die rondwaren vermoorden. Ik maak een koord klaar, ik wil niet langer zo lijden, ik wil er voor eens en voor altijd mee kappen... »

La Guillotine Carcérale is een getuigenis over het vernietigingsstelsel dat de gevangenis is. Eerder dan het te herhalen en het te becommentariëren, willen we hier het woord laten aan Laurent Jacqua :

QI (Isolatiekwartier)

Een dokter van het CISIH (een aidsspecialist) die geen deel uitmaakte van de MA [arresthuis] van Nantes bevestigde me dat ik heel dicht bij de dood was. [...] Gezien mijn gezondheidstoestand stelde hij een medisch certificaat op waarin hij vroeg dat ik uit isolatie werd gehaald. De cipersvakbonden verzetten zich hiertegen, hun discours veranderde niet : «Hij is ontsnapt uit de gevangenis door een van onze collega's te gijzelen...»

Uiteindelijk vroeg de directie aan de gevangenisdokter om een ander medisch certificaat op te stellen waarin stond dat mijn toestand verenigbaar was met mij in QI te houden. [...] Door dit certificaat zal ik in isolatie blijven.

Mitard (Strafcel)

Fresnes, gevangenis vanuit een ander tijdperk. Een van de zwaarste uit het disciplinaire spectrum. Ik bevond me opnieuw in de *mitard*, een soort van gevangenis binnen de gevangenis. Een ranzig cachot, het rijk van de stilte en de boetedoening. Maak je niet kwaad, de slagen worden hier makkelijk uitgedeeld. En als dat niet volstaat, dan is het naakt bespoten worden met de brandslang, dat zal je kalmeren. Eens daarvan te hebben geproefd, zijn de kandidaten voor recidive niet meer zo talrijk.

Het is in deze kerkers dat ze je leren de harde realiteit van het «niet-recht» te verdragen. Het is het rijk van de willekeur, waar je rechten zelfs niet minimaal getolereerd worden. Geen toeval, maar opzet van de soevereine en dictatoriale gevangenisadministratie. Burgers met een ingeslapen geweten, filosofen van het vrije denken, salonintellectuelen en debatvreters, naïef volk waarvan de kinderlijkheid me altijd zal blijven verbazen, kom eens proeven van jullie gevangenis, van jullie

isolatiecellen – als ware burgeropvoeding ! Kom hier eens 24 uur doorbrengen en nadenken over de leugens waar ze jullie in onderdompelen. Jullie principes, jullie idealen zullen uit zichzelf ineenstorten en wat zal er dan van jullie overblijven ? «

Langgestraften

Sinds 1 oktober 2001 zit ik in Saint-Maur. Het is een immens kerkhof van levend begravenen die hier ronddwalen. [...] Grappige indruk geeft deze centrale, het is een zoo waar mensen die op zijn door jaren gevangenis sterven, waar een aantal anderen meegesleurd worden door de waanzin en de neuroses, het is een echt psychiatrisch ziekenhuis of een experimenteel laboratorium van het menselijk gedrag. [...] Er zitten hier een massa mensen met levenslang, langgestraften bij bosjes, en voor allen, is er daarginds, achter de hoge muren, buiten, niets meer. Er is geen toekomst meer, geen vrijheid meer, geen hoop meer...

Transferts

Tijdens het ontbijt, gaat m'n celdeur open : Pak je spullen bijeen, je wordt overgeplaatst ! Voila, het gevangenistoerisme begint en ik weet niet wanneer het zal eindigen. Dit maakt deel uit van het vernietigingswerk, van de destabilisering van de gevangene. Alle DPS [Gevangenen onder bijzonder toezicht] worden overgeplaatst om gebroken te worden, om nog meer geïsoleerd te worden. In de tijd van de slavernij sneed men de helft van de voet van de ontsnapte slaven die men terug te pakken had gekregen af.

Hier hetzelfde principe, alleen doet de barbarij nu aan esthetische chirurgie. Het is met een engelengezicht dat ze de mensen foltert, zonder ze aan te raken. Het doel is de vernietiging van de geest : het is dat wat het meest waard is in de mens. Het is erger dan de amputatie van mijn ogen.

Zelfmoorden

Is het geen tijd geworden om er voor eens en voor altijd mee te kappen ? Donkere ideeën

overvallen me en wijzen me een snelle uitweg aan, een definitief einde... In deze holen van de diepste grafkuilen denken we er allemaal de ene of de andere dag wel aan. Sommigen gaan over tot de daad en begaan zelfmoord. Wat men echter niet beseft, is dat het in feite het gevangenisstelsel is dat je verteert en die je huid opeist. We worden verzwakt door het zeiswerk van de gevangenisadministratie die het mentale, de wil en de strijdbaarheid verwoest. Een soort van lobotomie tegen de revolutie. Het is een goed uitgedokterde en geöliede machine. Het gevangenisstelsel heeft alle tijd van de wereld om elk verzet uit te roeien. Het is een machine om de mensen kapot te maken, het is maar een kwestie van jaren...

Laurent Jacqua

uit: La Guillotine Carcérale

- Silence, on meurt.

**LA MORT RODE SUR
LES COURSVES DES
PRISONS !**

**L'ETAT TUE EN TOUTE
IMPUNITÉ DERRIERE
SES MURS !**

FEU A L'ETAT ! FEU AUX PRISONS !

Vive les mutins veroordeelt door Franse rechtbank “Vernietig alle veiligheidscentrales...!”

Op 23 mei 2006 veroordeelde de rechtbank in Parijs de animatrice van de website Vive Les Mutins tot een boete van 3000 euro, 1 euro schadevergoeding aan de Franse Staat en de publicatie van het vonnis in de kranten.

De animatrice werd veroordeeld omdat zij haar solidariteit uitsprak met de opstandige gevangenen die in 2003 de ateliers in de gevangenis van Clairvaux hadden platgebrand en met alle andere gevangenen in strijd.

Concreet werd ze veroordeeld omdat in teksten op de website werd opgeroepen alle veiligheidscentrales te vernietigen, de gevangenis te saboteren en plat te branden. Ze klaagde het cipiersgeweld aan en omschreef de cipiers als varkens. Allemaal oproepen en ideeën die wij ten volle delen.

Solidariteit met de veroordeelde!

De verderzetting van de strijd is hun grootste nachtmerrie!

Korte berichten uit Italië

4 mei 2006

Nieuwe repressiegolf tegen eco-anarchisten van Il Silvestre.

Op 4 mei 2006 werden tien anarchistinnen van Il Silvestre in Pisa aangehouden op bevel van openbare aanklager Angela Pietroiusti uit Florence, die eveneens het fameuze onderzoek naar de C.O.R heeft geleid (zie Uitbraak °1). De beschuldigingen zijn wederom samenwering (artikel 270 bis over associatieve delicten), bezit van explosieven en een aanval tegen openbare infrastructuur. Zes worden opgesloten in de gevangenis, de vier anderen worden onder huisarrest geplaatst.

13 mei 2006

Giuliano en Doriano nog steeds vast.

Deze twee anarchistinnen die werden aangehouden op verdenking van een aanslag op een kantoor van een politieke partij werden op 13 mei naar verschillende gevangenissen overgeplaatst. Ze zitten beiden in isolatie, het is nog niet bekend wanneer hun proces zal voorkomen.

1 juni 2006

Overplaatsingen van gearresteerde eco-anarchisten.

Er zitten nog steeds 5 anarchistinnen die op 4 mei in Pisa werden gearresteerd vast. Ze werden allen overgeplaatst naar verschillende uithoeken van Italië. Ondertussen werd ook officieel bekend gemaakt dat ze beschuldigd worden van het dynamiseren van een elektriciteitspiloen in september 2005 als verzet tegen nucleaire energie.

STRIJD TEGEN ASIELKAMPEN EN DEPORTATIES VOOR DE RECHTBANK

Eén jaar geleden, op 12 mei 2005, werden 5 anarchistinnen gearresteerd, en er werd een onderzoek ingesteld tegen 13 anderen, als gevolg van operatie 'Nottetempo'. Iedereen wordt ervan beschuldigd te behoren tot 'een subversieve organisatie die als doel heeft de democratische orde te ontwrichten' (artikel 270bis van het Italiaanse strafrecht), dat telkens opnieuw gebruikt wordt om elke poging om te reageren tegen dit meedogenloos systeem gebaseerd op uitbuiting, te onderdrukken. De specifieke aanklachten waarvan zij beschuldigd worden, dus de methoden van dit niet-bestaand subversief project, is een kleine schade aangericht aan enkele bankautomaten van Banca Intesa (waar de katholieke organisatie Regina Pacis, dat het detentiecamp voor immigranten beheerde, haar rekening had), alsook enkele graffiti's op de muren, een aantal 'dreigtelefoontjes', de deuren van de basiliek in Lecce die beschadigd werden door vuur, en het doorsnijden van twee Esso brandstofleidingen (die tankstations waren reeds het doelwit geweest van meerdere sabotageacties over gans Italië omwille van hun medeverantwoordelijkheid voor de massamoord in Irak).

Iedereen die zich als anti-racist beschouwt, kan niet anders dan de bovenvermelde acties goedkeuren, of onze kameraden ze nu hebben uitgevoerd of niet.

Deze operatie, die een onderdeel is van een repressiegolf tegen anarchistinnen op nationaal niveau die de ex-minister van Binnenlandse Zaken Pisanu heeft doen losbarsten, kadert in een specifiek lokale context. Daar waar zij die de macht hebben, een warrige mix van politieke, kerkelijke en maffiose macht, het zwijgen willen opleggen aan individuen die gewapend zijn met volharding en vastberadenheid en die hun slaap hebben verstoord.

De anarchistinnen die nu moeten terechtstaan, waren al jarenlang gepassioneerd geëngageerd in een onvoorwaardelijke strijd tegen het detentiecamp voor immigranten (CPT) in San Foca dat beheerd werd door de kerk, en door een priester, Cesare Lodeserto, de rechterhand van de aartsbisschop. De solidariteit met de vervolgte, opgesloten en gedeporteerde migranten, en radicaal verzet tegen alle CPT's, die ze veroordelen voor wat ze zijn (moderne concentratiekampen voor immigranten zonder verblijfsvergunning), en tegen het geweld gepleegd in dat van Lecce in het bijzonder, heeft de managers en collaborateurs van dit kamp zo gestoord dat het snel duidelijk werd dat de lokale maffia de anarchistinnen zou bedreigen.

Uiteraard was de priester-cipier gehaast om ervoor te zorgen dat zijn wandaden niet aan het licht kwamen en hij was bang. Maar de maffia kwam niet direct tussenbeide; de priester wachtte en zijn geduld werd beloond. Kort voor de arrestaties moest het CPT sluiten dankzij de opeenvolgende opstanden en protesten die binnen uitbraken, en de publieke verontwaardiging (enkel tijdelijk) opgewekt door het geweld aangewend door de priester-baas-manager. Deze werd aangeklaagd en gearresteerd (slechts voor een paar dagen natuurlijk) na een aantal aanklachten zoals huiselijk geweld, ontvoering, verduistering en afpersing.

De wraak volgde snel: een maand later werden de anarchistinnen gearresteerd en een media-campagne, met haar politieke handlangers, werd tegen hen gelanceerd. De dubbele aanval van de Staat-tegen priester Cesare langs de ene kant, en tegen de anarchistinnen langs de andere kant, gaf sommigen de indruk dat het gerecht een 'democratische houding' aannam in zijn interventie. Alsof het ging om gelijkwaardige vijanden die tegenover elkaar stonden (zie het historisch revisionisme).

Priester Cesare Lodeserto beheert tegenwoordig een aantal detentiekampen in Moldavië. Een gebied dat van cruciaal belang is in Europa voor wapen-, drugs- en orgaantransporten, en waar zijn organisatie de enige buitenlandse organisatie is dat wordt toegestaan door de lokale autoriteiten. Je kan hem nog steeds zien wandelen in de straten van Lecce geescorteerd door de politie en een zwerm priesters. Hij wordt toegejuicht door alle gevestigde partijen.

Een jaar is ook reeds voorbij voor de gearresteerde anarchistinnen, die gevangen zitten of onder huisarrest geplaatst werden en wachten op het einde van het proces (preventieve arrestatie). Twee van hen worden voortdurend verplaatst van en naar gevangenissen in Voghera en naar Lecce om de zittingen van het proces

bij te staan, en drie anderen staan onder huisarrest (een kameradin werd vrijgelaten op borg maar nadien terug onder huisarrest geplaatst nadat het hof van cassatie het beroep van de openbare aanklager aanvaardde).

Het proces, dat niet toevallig begon wanneer de tijdslimiet voor preventief arrest bijna verlopen was, is al sinds 19 januari 2006 aan de gang.

De hoorzittingen volgen elkaar op met het debateren over bureaucratische vragen, formaliteiten, en uitstellingen: cynische en sluwe opportuniteiten die onze kameraden in de gevangenis houdt. Het volstaat om één van deze hoorzittingen bij te wonen om te realiseren dat het een klucht is, uitgevoerd met de medeplichtigheid van de belanghebbenden.

Tegen de Staat, de Kerk en de Maffia

Vijanden van elk racisme

REGERINGEN GAAN VOORBIJ

DE PRIKKELDRAAD BLIJFT

GEEN DEPORTATIES ASIELKAMPEN GRENZEN

Proces en solidariteit in Lecce...

Op 2 en op 5 mei 2006 vonden twee hoorzittingen plaats over operatie Nottetempo tegen de anarchisten van Lecce die een jaar geleden gearresteerd werden. Zoals gewoonlijk verspilte de jury tijd met bureaucratische kwesties. Aan het einde van de hoorzitting op 5 mei, begon er echter een ware discussie. Openbare aanklager Lino Giorgio Bruno stelde dat de 'subversieve vereniging', waarvoor onze kameraden gearresteerd werden, nog steeds bestond. Hij voegde eraan toe dat Salvatore, Saverio, Christian en Marina de stichters van de associatie waren, terwijl de andere anarchisten die voorkwamen gewone leden waren. Toen de hoorzitting gedaan was, trokken zeven kameraden hun T-shirts uit en toonden witte beschilderde T-shirts die samen LIBERTI SOBITO (Vrij nu) op de voorkant en NO CPT (geen gesloten centra) op de achterkant vormden. Vanuit hun kooien, genoten Salvatore en Saverio van de show, die door de rechter daarentegen helemaal niet geapprecieerd werd.

Tijdens deze week vonden nog andere solidariteitsacties plaats:

3 mei – Het gebouw van het Rode Kruis in Lecce wordt een aantal minuten bezet. Er worden spandoeken uitgehangen aan de balkons en er worden pamfletten uitgedeeld aan de werknemers binnen en de voorbijgangers buiten. Het Rode Kruis is verantwoordelijk voor het management van verschillende asielkampen (CPT) in Italië. 's Avonds verstoren een aantal anarchisten een conferentie van Marco Travaglio (een welbekende linkse journalist) in Casarano, het dorp waar Marina onder huisarrest staat en waar Salvatore gevangen gezet werd. Er werden pamfletten uitgedeeld en één van de kameraden legden de reden van hun actie uit.

4 mei – De gevangenen van Borgo San Nicola in Lecce worden begroet met een lawaaiige groep vrienden die zich 's avonds laat voor de gevangenis verzameld hadden.

5 mei – Solidariteitsbetoging in de straten van Lecce

6 mei – Anarchisten verstoren een groots katholiek evenement op de Piazza Duomo in Lecce in de aanwezigheid van Francesco Ruppì, de aartsbisschop van Otranto; de baas Cesare Lodeserto (ex-directeur van Regina Pacis) en Angelo Sodano, de rechterhand van de paus. Duizenden kleine papiertjes met slogans tegen de CPT en de kerk werden het publiek ingesmeten. Enkele kameraden schreeuwden hun woede tegen Ruppì, Lodeserto en alle andere cipiers uit met een megafoon.

De zesde fictie-afflevering van het proces tegen de anarchisten van Lecce had plaats op 19 mei. Eerst en vooral diende de rechter een vordering in voor de verbanning van vijf mensen die op het einde van de vorige zitting t-shirts toonden die samengesteld de woorden 'VRIJHEID NU' vormden en hun kameraden groeten: "*op een manier met politieke connotaties*," aldus de rechter. Dan werd de eerste getuige, de baas van de Digos (politieke politie) in Lecce, verhoord door de openbare aanklager. Die wil ten alle koste aantonen

dat de beklaagden een gevaar vormen voor de maatschappij, en trachtte de baas van het Digos dingen te laten zeggen, maar die bleek niet in staat zich helder te verwoorden. Met als resultaat dat de officier een povere vertoning naar voren bracht, zoals een student die een examen niet goed heeft voorbereid.

De Digos baas ging door met het beweren dat anarchisme aanvankelijk een vreedzame doctrine was, maar subversief en gevaarlijk werd na de invoering van het concept 'affiniteitsgroep'. Het anarchisme begon volgens de Digos baas als een vooral niet-offensief individualisme (zoals de Italiaanse Anarchistische Federatie, FAI) en is nu tot een gevaarlijk insurrectionalisme verworden. De beklaagden op het proces, aldus de Digos baas, waren vertegenwoordigers van de subversieve, opstandige tendens van het anarchisme, dat hij trachtte te staven door te wijzen op de 24 brochures van de hand van Alfredo Bonanno die in de huizen van de gearresteerde anarchisten gevonden werden. Alfredo Bonanno, een anarchistische kameraad die ooit eens werd geïdentificeerd als de 'leider' van een niet-bestaande organisatie, is, wat de Digos baas niet kon nalaten te beklemtonen. Wanneer de rechter vroeg of de 24 brochures kopieën waren van dezelfde tekst, of 24 verschillende teksten, was de chef van het Digos niet in staat te antwoorden. De chef van de Digos vermeldde eveneens ook nog het subversieve karakter van het blad "Peggio", waarbij hij deze publicatie voorstelde als een orgaan voor propagande en aanzetten tot opstand. Hij wees ondermeer op de rubriek "Steenworpen" dat actualiteitsartikelen uit de lokale pers overnam.

Ten slotte aanvaarde de jury het verzoek van de verdediging wat Annalisa betreft, die eens te meer onder huisarrest was geplaatst. Voorheen was Annalisa vrijgelaten op borg, maar vrij uniek om gezondheidsredenen en niet ter zake doende voor het proces. De jury weigerde daarentegen de verzoeken van Cristian om te mogen gaan werken en van Marina om haar universiteit volgen (Marina en Cristian staan beiden onder huisarrest). Eind juni kende de rechtbank eveneens aan Saverio huisarrest toe, Salvatore blijft in de gevangenis van Sulmona.

2 juni 2006

Er ontploffen twee artisanale explosieven aan de politieschool in Fossano. De Informele Anarchistische Federatie eist deze aanval op als reactie op de verheviging van de repressie.

10 juni 2006

In Turijn betogen antifascisten en anarchisten in solidariteit met de kameraden wiens proces op 27 juni begint. 10 kameraden worden beschuldigd van vernielingen en verstoring van de openbare orde, twee anderen van medeplichtigheid aan rellen in solidariteit met de opstandige immigranten die opgesloten zaten in het asielkamp van Turijn.

20 juni 2006

Anarchiste voor rechtbank wegens slagen aan flikken.

Op 20 juni vond de eerste hoorzitting plaats van het proces tegen de anarchiste A.F. in Viterbo. Ze wordt aangeklaagd voor slagen en verwondingen aan twee flikken. Toen ze, in solidariteit met de anarchisten die op 27 juli 2004 gearresteerd werden voor meerdere bomaanslagen tegen officiële gebouwen in Viterbo en omgeving, een grafitti op de muur van het gerechtsgebouw aan het spuiten was, kwamen twee flikken haar storen. Om te kunnen vluchten, sloeg ze hen neer met de motorhelm die ze in haar andere hand vast had. De volgende zitting vindt pas plaats op 23 oktober 2006.

Over de anarchisten die in februari 2003 in Barcelona gearresteerd werden Juridische montage en folter tegen anarchistische rebellen

In februari 2003 werden 4 anarchisten in Barcelona door de Informatie Brigade gearresteerd op bevel van rechter Garzón van de Audiencia Nacional. Ze werden heimelijk naar het commissariaat in de straat Laietana gebracht met de hele batterij van de antiterroristische wet tegen zich: slechte behandelingen en schendingen van de rechten van de gearresteerden. Ze ondergingen daar enorme druk om "bekentenissen" te ondertekenen, in de zin dat de flicken over geen enkel bewijs beschikten.

Garzón beschuldigt de 4 ervan deel uit te maken van een anarchistische terreurcel die internationale contacten heeft en verantwoordelijk is voor meerdere aanslagen op lokalen van politieke partijen, bankautomaten, autoverdelers en een bar; met andere woorden, alle zaken die niet nog niet opgelost werden, zijn aan deze groep, gefabriceerd vanuit de verhoren, toegeschreven.

Na drie helse dagen te hebben doorgemaakt, worden drie van hen naar Madrid overgeplaatst om voor de rechter te komen (de andere wordt vrijgelaten, maar met aanklachten tegen zich). De rechter plaatst de kameraden na de informatie van de politie te hebben geëvalueerd onder detentie. Ze belandden in de gevangenis van Soto del Real in Madrid. Twee kameraden komen enkele dagen later buiten na een borg te hebben betaald van een half miljoen peseta (3000 euro). Eén blijft in de gevangenis. Pas nadat een campagne gestart was om zijn vrijheid te eisen kon hij enkele weken later buitenkomen na een borgsom van 2 miljoen peseta (12 000 euro) te hebben betaald, dankzij de giften van een groot aantal collectieven en individuen.

Iets meer dan drie jaar zijn voorbij sinds dit alles begon, en het is pas op de dag van de betoging tegen de repressie in Barcelona van 6 mei 2006 dat de datum van het proces werd meegedeeld: op 23 juni en op 10 juli 2006 voor de Audiencia Nacional. Dit geeft ons nog een maand om de campagne op te bouwen. Het is al iets dat ze tijdens het onderzoek de aanklacht van gewapende bende hebben laten vallen, wat veel gespeeld heeft op de vermindering van de financiële eisen en wat de strafeisen betreft, maar de aanklacht van terrorisme is wel weerhouden: dit kan 11 jaar gevangenis voor Emilio, 8 jaar voor Nando, Carlos en Fran en 1 jaar voor Juanma betekenen.

De tijd is gekomen om over te gaan tot de actie, om de antiterroristische wet, de Audiencia Nacional, de kidnapper Garzón en het hele juridische, politieke en economische systeem dat verantwoordelijk is voor de ongelijkheden, de ellende en de repressie van de dissidentie aan te klagen. Wij denken dat de politieke macht geen enkele legitimiteit heeft om beslissingen te nemen over onze levens en dat ze bijgevolg geen enkele competentie heeft om te beslissen wat een terrorist is en wie schuldig of onschuldig is. Het is daarom dat dit proces geen enkele reden van bestaan heeft.

Nu, aangezien er al drie jaar voorbij is, kan de solidariteit een belangrijke factor zijn om te vermijden dat deze kameraden in de gevangenis terechtkomen. Wij blijven informeren en de evolutie van de campagne, haar voorstellen en haar oproepen verspreiden.

Ze kunnen zij die strijden veroordelen, maar nooit de strijd!

Gepubliceerd op www.alasbarricadas.org

Anarchisten van februari 2003 reeds veroordeeld...

Op 23 juni 2006 vond de eerste hoorzitting plaats in het proces tegen de anarchisten die in februari 2003 gearresteerd werden. De openbare aanklager en de advocaten van onze kameraden zijn tot een akkoord gekomen. De rechter heeft de straf onmiddellijk bevestigd, er is geen beroep mogelijk. Cralos, Nando, Fran en Emilio werden veroordeeld tot 2 jaar, Juanma tot 6 maand (minderjarig op het moment van de 'feiten'). Elk van de kameraden moet binnen de 3 maand eveneens een boete van 1200 euro betalen.

LIBERTAD ANARQUISTAS

ENCAUSADOS EN FEBRERO DE 2003

En febrero de 2003 varios compañeros anarquistas fueron detenidos en Barcelona, Viladecans y Almería, acusados de diferentes sabotajes. Emilio, Fran, Nando, Carlos y Juanma se enfrentan ahora a un juicio con peticiones fiscales que llegan a los 11 años de prisión. Ahora más que nunca exigimos su Libertad y la de todos los presos y encausados en lucha contra la DOMINACIÓN.

¡LA SOLIDARIDAD ES NUESTRO MEJOR ARMAMENTO!

¡LA EXTINCIÓN DE LA INSUBORDINACIÓN SU PENA PERMANENTE!

Solidariteit met gevangenen in de vuurlinie

Strafeisen tegen Ruben en Ignasi bekend

Onze kameraden Ruben en Ignasi, die op 9 februari 2006 werden gearresteerd, hebben de aanklacht tegen zich horen uitspreken. Deze beide kameraden uit Barcelona worden ervan beschuldigd bij een vestiging van [de bank] Caixa Sabadell en van het bedrijf CIRE [die actief is op het gebied van werkverschaffing in gevangenis] brand gesticht te hebben in 2003, bovendien zouden ze leidinggevende figuren zijn in de radicale anarchistische beweging in Barcelona. Vandaag is het gerechtelijk vooronderzoek afgesloten en kennen we reeds de officiële aanklacht en de strafeisen van het Openbaar Ministerie. Daaruit valt af te leiden dat Ruben waarschijnlijk in de gevangenis blijft tot aan het proces. Ignasi kwam eind maart vrij op een borgsom van € 3000. Een derde kameraad die met hen die

dag werd opgepakt, werd dezelfde dag nog vrijgelaten. Ruben en Ignasi worden beiden beschuldigd van vernieling; de eis is zeven jaar en zes maanden gevangenisstraf. Tevens wordt er een boete van twintig maanden geëist, aan 5 euro per dag en vergoeding van de aangerichte schade. Bij de Caixa Sabadell zou die schade 3.846,63 euro bedragen wegens toegebrachte schade, en 21.674,50 euro schade die vergoed moet worden aan de Generalitat [regionaal bestuur] van Catalonië wegens de schade aangericht bij CIRE (dit alles volgens het principe van de burgerlijke aansprakelijkheid).

Vrijheid voor Ruben! Neer met de gevangensismuren !

Zie Uitbraak 1 & 2 voor meer info over de zaak...

6 mei, Madrid: Betoging tegen de repressie

Op 6 mei kwamen wij –mensen van over heel Spanje en vooral uit Madrid- op straat onder het motto “Stop de repressie” en “als ze één van ons raken, raken ze ons allemaal”

2500 mensen kwamen samen op de “Glorieta Atocha” onder een indrukwekkende politieaanwezigheid die op elk moment op onze onveiligheid moest toezien. Het kartel dat oproept voor de betoging veroordeelt 3 processen (elk in een ander stadium): het proces tegen Sergio LD¹, gearresteerd in Barcelona in 2002; dat van Manu, Dani, Isra en Marcos, gearresteerd op de betoging tegen het LOU in 2001², en dat van Kike, gearresteerd in Lavapies [wijk van Madrid] in januari 2006³. Naast deze 3 zaken richten we ons duidelijk tegen de verantwoordelijken van de sociale chaos en veroordelen we scherp de laatste ontruiming en bedreigingen van de bezette sociale centra, het politiegeweld tijdens betogingen en politieke bijeenkomsten, en de aanhoudende mishandelingen en folter door de flikken.

De betoging vertrok achter een spandoek met : “stop de repressie – stop de montages – in een democratie genieten we van vrijheid op voorwaarde dat we er geen gebruik van maken”. Enkele meters verder volgde de mars van de moeders en vaders van de slachtoffers van politionele en juridische montages achter een spandoek waarop stond “als ze één van ons raken, raken ze ons allemaal”. Naast deze 2 waren ook talrijke andere spandoeken zichtbaar in een rustige en strijdvaardige sfeer. Er werden slogans geroepen als “de politie foltert en moordt” “hier folteren ze zoals onder de dictatuur” “neer met de gevangensismuren”. Tijdens heel het traject beeldde een groep de “miserie” van het politiekorps uit.

Na aangekomen te zijn op de Plaza del Sol (waar we het grootste deel van bezetten) speelde de theatergroep ‘Kunst tegen Folter’ een stuk waarin een arrestatie met folter werd uitgebeeld, geïnspireerd op Sergio en de folter die hij onderging in het commissariaat van Verneda in Barcelona. Om de betoging af te sluiten werd een communiqué voorgelezen en de mensen werden bedankt voor hun aanwezigheid en hun solidariteit.

Maar laten we duidelijk zijn : dit is niet het einde maar een verderzetting van verschillende strijden die met onze mogelijkheden de aanvallen [van de Staat] kunnen afremmen en aanklagen, en diegenen ondersteunen die er rechtstreeks onder lijden en aantonen dat «geen enkel kanonschot ooit een idee heeft kapot gemaakt.»

Vrijspraak voor Sergio, Manu, Isra, Dani, Marcos en Kike
Solidariteit!

Noten van de vertaler

¹ Sergio LD werd gearresteerd tijdens de anti-EU top in Barcelona en aangeklaagd voor alle vernielingen die toen werden aangericht. Er wordt 7 jaar gevangenisstraf tegen hem geëist.

² LOU is een wet die de autonomie van de Spaanse universiteiten aanzienlijk terugdringt. Ze stootte op een nationaal verspreid studentenprotest. In verschillende steden werden meermaals betogingen gehouden. 5 anarchistenv kregen zware veroordelingen; 3 anar’s kregen 5 jaar voor versterking van de openbare orde, 2 kregen 8 jaar voor versterking van de openbare orde en slagen en verwondingen (aan de politie) meer info op www.alasbarricadas.org

³ Kike werd gearresteerd nadat hij ingreep bij een racistische aanval in Lavapies.

Groeten uit Karcelona van Rodrigo, Alex en Juan

In de vroege morgen van 4 februari 2006 liepen een aantal jongeren in de Barcelonese wijk Sant Pere Mes Baix toen zij een groepje mensen in discussie zagen met de Guardia Urbana (een politie eenheid) voor een kraakpand Anarko Penya waar een feest aan de gang was. Toen de groep dichterbij kwam begon de politie ineens te chargeren en zonder waarschuwing mensen te slaan. De jongeren probeerden weg te geraken maar konden niet ontkomen aan de klappen. Ondertussen werden er allerlei dingen naar de politie gegooid vanaf het balkon van Anarko Penya. Toen de chaos voorbij was waren er zeven mensen gearresteerd en een politie-agent bleek in coma. Later werden er nog twee mensen gearresteerd in een ziekenhuis, waar zij terecht waren gekomen na een fietsongeluk. Zij waren helemaal niet in Sant Pere Mes Baix geweest die avond, maar gearresteerd voor hun 'krakersuiterlijk' en het feit dat ze verwondingen hadden. Alle negen werden gemarteld door twee verschillende politiemachten; de Guardia Urbana en Mosses d'Equadra (Catalaanse autonome politie). Ze werden geslagen en gemarteld tijdens hun arrestatie en doorlopend op het politiebureau, ziekenhuis en in de politiecombi's. Ze liepen meervoudige verwondingen op over hun hele lichaam.

Nadien heeft de stad beweerd in een persverklaring dat een bloempot, die van het balkon werd gegooid, de politie-agent heeft geraakt waardoor hij in coma belandde. Later werd deze versie anders om drie mensen vast te kunnen houden. Zij worden beschuldigd van het gooien van stenen vanaf de straat met de intentie om te doden.

karcelona.revolte.org

Hallo iedereen,

Bovenal willen we onze dank uitspreken voor alle genegenheid en steun die we hebben ontvangen. Zonder jullie zou het heel moeilijk zijn om vol te houden. Er zijn alweer drie maanden voorbij en we blijven opgesloten zonder een overtuigende uitleg en bewijzen. Sterker nog, naar mate de dagen voorbij gaan wordt het steeds duidelijker dat we het slachtoffer zijn van een politie- en politieke montage en dat de "communicatiemedia" in het voordeel van de een zijn en ongeluk voor anderen brengen. Ze hebben geprobeerd om een beeld neer te zetten van gewelddadigers en moordenaars. Tegelijkertijd hebben ze de vreemde handelingen van de politie en heel hun strijd verzwegen; de dingen die ze organiseren om een uitleg en om onze vrijheid te verzoeken. In ieder geval blijven we erop vertrouwen dat de tijd en de strijd van ons allen vruchten zal afwerpen. Het moet haar vruchten wel afwerpen. De energie verdwijnt nooit, maar transformeert en vermenigvuldigt zich. De energie die we hierin stoppen zal niet een uitzondering zijn. Jullie moeten weten dat het, ondanks alles, goed met ons gaat. We hebben kracht om vooruit te blijven gaan en deze strijd te blijven leveren tot het eind en nog veel meer daarvan dichterbij jullie. We blijven vastberaden en verenigd zoals we altijd zijn geweest. We hopen dat we hier snel kunnen vertrekken en terugkeren naar de straten met jullie om door te gaan met kracht en te blijven vechten. We missen ze allemaal maar tegelijkertijd voelen we ons heel dichtbij. Onthoud dat we van binnen vrij blijven en naast jullie en dat ze ons nooit tot zwijgen kunnen opleggen.

Rodrigo, Alex en Juan

8 maart 2006

Op vrijdag 16 juni kwamen 200 personen samen om Alex, Juan en Rodrigo te ondersteunen tijdens hun verklaringen voor de rechter. Ze zingen en roepen "Jullie zijn niet alleen!" Spandoeken eisen de vrijlating van hun kameraden en klagen de opgezette montage aan.

Rodrigo, Alex en Juan sinds 19 juni in hongerstaking !

Tegenover de ondraaglijkheid van hun huidige situatie, beslisten Rodrigo, Alex en Juan op 19 juni 2006 om voor onbepaalde duur in hongerstaking te gaan. Zij eisen de onmiddellijke vrijlating. De rechter had enkele dagen daarvoor beslist om de aanklachten te veranderen voor alle 3 dezelfde: van poging tot moord is het nu gewapende aanslag op het gezag geworden, waar een maximumstraf van 18 jaar op staat. De rechter heeft ook eveneens alle getuigen en bewijsmateriaal dat door de verdediging waren aangedragen, afgewezen.

GEEN SLACHTOFFERS, GEEN BEULEN, VRIJHEID NU !

*Brief van Gilbert Ghislain uit de Spaanse gevangenis***Gilbert Ghislain komt na 15 jaar eindelijk uit het FIES-isolatieregime**

Lieve kameraden,

Ik bevind me tegenwoordig in een “normaal leven” module, nadat ik meer dan 15 jaar in isolatie heb gezeten (eigenlijk heb ik er langer gezeten, maar ik doel op de 15 opeenvolgende jaren).

Ik ben uit isolatie gekomen, maar ik moet mijn straf verder uitzitten in de eerste graad [de strengste, nvdv]. De directrice van de gevangenis van Huelva heeft een voortgang naar de tweede graad voorgesteld, maar de directrice van de Penitentiaire Instellingen overwoog dat: *“Vertrekkende vanuit het algemene gedrag van de gevangene, kunnen we vaststellen dat er een voldoende gunstige evolutie is die bewijst dat hij de capaciteiten heeft om in normaal gemeenschappelijk leven te functioneren. Toch zijn er noodzakelijke voorwaarden voor de toepassing van bepaalde aspecten in de tweede graad die tot doel hebben het uitvoeren van een specifiek programma te vergemakkelijken. De [psycho-sociale, nvdv] Raad zal een programma vastleggen opdat de opgeslotene zich aanpast aan een normaal regime, wat zal worden overgedragen aan de algemene Directie.”*

Deze beperkingen lijken een zekere vooringenomenheid of nieuwsgierigheid te verbergen om te weten of een mens die de laatste vijftien jaar van zijn leven onderworpen aan het meest destructieve gevangenisregime van Europa doorgebracht heeft in staat is om te leven met andere menselijke wezens...

Zelfs als men het bestaan van de FIES-modules ontkent, dan nog weten de instituties blijkbaar goed wat ze betekenen en dat ze alles dat ze zelf gecreëerd hebben met zich meebrengen.

Ik heb 22 jaar van mijn leven onderworpen aan de meest repressieve regimes van Frankrijk en Spanje doorgebracht, en als de capaciteit om zich aan te passen verband houdt met het verzet, het geduld, etc., dan denk ik dat mijn leven zelf een voorbeeld is van aanpassing.

Maar als aanpassing daarentegen een synoniem is voor onderwerping en integratie van de meest vernietigende en onmenselijke aspecten van de gevangenis, dan blijft mijn capaciteit onbestaande. Ze maakt simpelweg geen deel uit van mijn natuur. Zelfs in de meest duistere antieke ondergrondse cellen (ik ben hier geen literair figuur aan het gebruiken, ik heb op bepaalde momenten ook in zo'n cellen geleefd), heb ik nooit het gevoel gehad een gevangene te zijn, maar eerder een gevoel van gevangen gehouden te worden. Dit zijn twee zeer verschillende concepten waarmee men rekening moet houden als men praat over aanpassing.

Ik vertel jullie een aantal van mijn eerste indrukken. Ik ben maandag buitengekomen. Het was wel een klein gebeuren. De cipiers die me vergezelden tot aan module 6, mijn nieuwe verblijfplaats, hadden de indruk dat ze me begeleidden naar de vrijheid. Dat gevoel gaven ze me. In realiteit verplaatsten ze me alleen maar van de ene module naar degene ernaast. Het zijn begrijpelijke gevoelens. Ik heb 6 jaar doorgebracht in de FIES-module van Huelva, en op een bepaalde manier hebben we hier samen geleefd. De menselijkheid achter het uniform de

functie kunnen de folter die zulk regime met zich meebrengt niet negeren.

Aangekomen in mijn nieuwe module, heb ik mijn spullen neergezet en naar buiten gegaan voor de wandeling. Mijn regime is het volgende: ik kom 's morgens uit mijn cel samen met de anderen om naar de binnenplaats te gaan en eet in de refter, terwijl 's avonds me het recht om buiten te gaan ontzegd wordt en ik dus eet in mijn cel.

Volgens de documenten bevind ik me in de eerste graad, geregeld door artikel 100.2. Onder het vorige regime kreeg ik vier uur wandeling en twee uur activiteiten per dag. Aangezien die activiteiten in de FIES-module een mythe zijn, werden deze twee uren van onbestaande activiteiten

vervallen door twee uur wandeling die ik verloren heb toen ik belandde in een normale module. Wat ik heb gewonnen aan gezelschap en verloren in uren van wandeling, zonder dat ze me ook maar één activiteit gaven om uit te voeren, is het gevolg van het penitentiair systeem.

Ik veronderstel dat de Raad voor Behandelingen een programma zal uitwerken dat meer conform de penitentiaire wet en het gevangenisreglement van waar ik me bevind. Ik zeg dit omdat ik er niet aan twijfel dat er een zekere progressieve tendens is in de vriendelijkheid van Mevrouw Gallizo, ik ben er niet zeker van dat ze bewust is van het verschil dat bestaat tussen de bureaucratische realiteit die zij beheert en de fysieke realiteit waaronder de gevangenen lijden.

Het grootste deel van de gevangenen verdraagt het uur van de wandeling, waar niet de minste praktische activiteit plaatsvindt, maar slecht. Iedereen weet dat de gevangenis niemand reïntegreert, en dat er daarenboven, buiten de strafwet, noch structuren noch middelen zijn om de veronderstelde reïntegratie te vergemakkelijken. De uitwerking van een specifiek programma kan dan ook niets anders zijn dan de toevoeging van meer beperkingen, en dat is wat er met mij is gebeurd.

Vele kleine dingen gaven me een verschillend gevoel tegenover deze verandering van regime. Het is altijd hetzelfde, veel miserie en mensen die er bewust van zijn dat het leven hen links heeft laten liggen. De trap naar boven gaan gaf me een levendige emotie (het was zolang geleden dat ik dat nog had gedaan). Mezelf bekijken in een spiegel veroorzaakte een raar effect (in de FIES-module zijn de spiegels van plastic): ik ben ouder geworden zonder

het te beseffen. De lucht zelf beroerde me sterk. Ze is mooier, helderder en stralender zonder tralies. Wat we het meest verrast heeft is dat bepaalde obsessieve en neurotische gedachten onmiddellijk verdwenen zijn. Ik dacht dat het me zwaarder zou vallen om die uit mijn geest te bannen.

De verstoringen van de gedachten verminderen de capaciteit tot analyse niet, maar vervormen zich tot een psychologische folter die het verzet kan uithollen. Al meer dan twee jaar lang werd ik 's nachts vijf tot zes keer wakker omwille van nachtmerries die veroorzaakt werden door factoren vreemd aan de isolatie. Ze zijn onmiddellijk verdwenen wanneer ik onder normaal regime geplaatst werd. Dit betekent dat isolatie kleine tragedies van het bestaan naar andere dimensies tilt tot en met ze te veranderen in folter. Je eindigt dan met nog maar twee dingen te ervaren: de pijn en de weinige momenten van niet-pijn. Ik ondervind moeilijkheden om mijn eigen pijn te herkennen, ik heb geen parameters meer om me er echt van bewust te zijn, ook al zie ik de pijn aanwezig rondom mij en ben ik verplicht met haar te leven. Voor mij is dat de moeilijkste zaak: leven met de pijn van de anderen. En wat pijn betreft, ik kan het jullie bevestigen dat die hier is.

Ik heb ook enkele mentaal vertraagden ontmoet - ik bedoel niet zij die de gevangenis en de drugs psychologisch kapot heeft gemaakt, maar de jongeren die aangeboren problemen hebben.

Toen ik 18 jaar was, heb ik de waanzin gesimuleerd om aan het gerecht te ontsnappen, en ik werd opgesloten in een psychiatrische instelling. Nu, 25 jaar later zit ik in de refter en zie ik dezelfde gezichten als toen.

Ik heb de pen even moeten laten liggen omdat de cipiers zich in mijn cel zijn gekomen voor een ordinaire doorzoeking. Correct en dialectisch. Ik was niet verrast dat ze mijn situatie als bevoorrecht beschouwen in vergelijking met de vorige, en dat ze niet zo gemakkelijk de willekeur van de voorbije vijftien jaar inzien. Het is duidelijk dat men gevoelens en empathie moeten achterwege laten als men wil werken in de gevangenis en leven met de gevangenen.

Dit zijn maar enkele indrukken, een beetje lang, om te zeggen wat de wereld uiteindelijk moet weten: de gevangenis, hoe ze ook is, is altijd stront. Ik zeg jullie dit ondanks het feit dat ik onder toezicht sta en geen zin heb om terug in isolatie te belanden. En dus, eerder dan jullie te groeten met een "sloop de muren van de gevangenis", groet ik jullie met een glimlach...

Sterkte en vastberadenheid,

Gilbert Ghislain

Vanuit de gevangenis van Huelva, Spanje
april 2006

Uittreksels uit een interview met Gilbert Ghislain

Waarom zit je in de gevangenis?

Op 17-jarige leeftijd beland ik voor de eerste keer in de gevangenis in de Franse Staat voor een reeks overvallen op banken en juwelierszaken. Ik werd veroordeeld tot 18 jaar en nog enkele jaren meer voor een ontsnapping en ontsnappingspogingen. Ongeveer 6 jaar later vlucht ik vanuit een gevangenis vlakbij de Spaanse grens, we geraakten tot in Huesca maar ze pakten mij enkele uren later in Zaragoza op. Omdat ik gevlucht was met een helikopter die gekaapt was door een kameraad, beland ik in de gevangenis voor luchtpiraterij, gijzeling, diefstal, moordpoging, aanval tegen de autoriteit en illegaal wapenbezit. Voor deze zaken veroordeelden ze mij tot 47 jaar. Het moet gezegd worden dat al deze delicten begaan werden met een wapen dat niet veel meer was dan een luchtpistool. Het is zoals ik het je zeg. Het behoorde toe aan de persoon die de helikopter had gekaapt, het was een quasi ongevaarlijk pistool en de Franse wet erkent het zelfs niet als wapen. Als de persoon waar we het over hebben zou gepakt zijn geweest in een Staat waar helikopterkapingen talrijk zijn en bekend staan bij de macht, zou haar straf niet meer dan 5 jaar zijn, maar jammer genoeg vond de Spaanse Staat het nodig om een voorbeeld te stellen en veroordeelde haar tot 44 jaar. Dit toont voor de zoveelste keer de willekeur van de wet aan, van eender welke wet en daarom ook van eender welke Staat. Enkele maanden na mijn opsluiting vermoorde ik een gevangene en werd ik veroordeeld tot nog eens 21 jaar. Ook hier moet het uitzinnige van de zogenaamde 'rechtstaat' aangehaald worden, aangezien ik zelfs niet de mogelijkheid had om me te verdedigen: ik ben niet bij mijn veroordeling voorgeleid, ik was niet akkoord met de verdediging van de advocaat, ik kende die helemaal niet, ik vroeg de opschorting van het oordeel, ze wilden het niet opschorten en ik heb de zaal verlaten. Dit zijn geen geïsoleerde gevallen, vele gevangenen bevinden zich in een absurde juridische situatie, en daarom moet ik altijd beginnen lachen wanneer ik hoor dat er

gezegd wordt dat we de wet moeten gebruiken om de FIES te sluiten...

Waaruit bestaat de dagelijkse repressie in de FIES, en hoe ga je ertegen in?

In een FIES-module, bewaken ze je 24 uur per dag, er bestaat geen intimiteit en dit onthult een lang proces van depersonalisatie. De beul schept een situatie waarin je eigenheid als denkend wezen eindigt met je te folteren. Dat is wat witte folter genoemd wordt. Neem dit als voorbeeld:

beeld je in dat je opgesloten zit in je huis, je loopt tegen de muren op, en na enkele jaren, als je je eigen 'mentale grenzen' niet kunt bepalen, kom je ertoe jezelf kapot te maken. Het is een foltertechniek die op voorhand gepland is, samen met psychologen en andere professionelen, om te proberen de persoon uit te roeien. Verder zijn er veel mishandelingen en enorm veel gevallen van fysieke folter. Het is moeilijk om uit te leggen wat het FIES-regime is aan iemand die het niet meegemaakt heeft, je moet er rekening mee houden dat elk individu ook de gevangenis op een subjectieve manier beleeft volgens zijn of haar niveau van verzet, gevoeligheden,... Tegen het FIES-regime vechten van binnen uit is quasi onmogelijk, we vechten al meer dan 10 jaar met hongerstakingen, lange maanden van opsluiting en niet met juridische middelen die zogezegd in ons voordeel zijn en de strijd niet dienen, maar dit alles heeft uiteindelijk alleen maar een andere dimensie gegeven aan wat er op straat ontstond.

Wat denk je van het compromis van de mensen in de straat?

Welke mensen? De formele libertaire beweging? De gesubsidieerde steun aan gevangenen? De rebelse individualiteiten? Naar mijn mening is het tijd, als we continuïteit willen geven aan deze strijd, dat iedereen de dingen duidelijk zegt. De formele beweging is al een serieuze tijd verzonken in contradicties, de gesubsidieerde collectieven voeden zich met christelijke liefdadigheid en het geld van de staat, alleen de rebellen, de weerspannigen of hoe je ze wil noemen blijven over. Als je kijkt naar de veelheid van kleine initiatieven besef je dat er iets beweegt, de mensen stappen elke keer meer af van het oude concept van militantie, van technische abstractie en geven er de voorkeur aan de slogan «Liefde en Woede» om te zetten in een grijpbare realiteit. Er is veel solidariteit tussen de rebellen, veel wil om vrij te zijn, we zijn opgestaan uit het niets dat de maatschappij ons aanbiedt, onze kracht valt te bediscussiëren, maar een compromis niet. We moeten experimenteren, we moeten leren uit het hier en het nu.

In welke gevangenschappen heb je gezeten? Was de behandeling die jullie kregen overal identiek?

Ik ben in het FIES-regime beland sinds dat het bestaat, en ik ben in die gevangenschappen geweest die een bunker hebben, niet alle maar wel genoeg. Er is een gedifferentieerde behandeling naargelang de module waarin je je bevindt, in essentie omdat elke directeur een klein stamhoofd is dat het reglement op zijn manier toepast. De niet-toepassing van de wet is een veralgemeend feit maar de graad van niet-toepassing verschilt van gevangenis tot gevangenis. De graad van medeplichtigheid van de rechtbank van toezicht van elke regio heeft eveneens een beslissende invloed op het lot van de FIES-gevangene verlengd wordt. De DGIP handelt in functie van deze factoren en andere zoals de geografische verspreiding om de affectieve en sociale banden door te kappen.

Wat zijn jullie eisen?

Uiteindelijk zijn er drie basiseisen: de afschaffing van de FIES, de vrijlating van de zieke gevangenen en een einde aan de verspreidingen, maar er zijn er nog andere.

Wat denk jij dat het grootste obstakel is om de verschillende sociale groepen te verenigen om de gevangenen te steunen?

Na een jaar straat ben ik tot de conclusie gekomen dat eenheid onmogelijk is en probeer ik haar te zien als een nutteloze verspilling van energie. Er zijn te veel pseudo-politieke belangen, de scheidslijn tussen legaliteit en illegaliteit transformeert een deel van de beweging in een soort flik die de uitbreiding van de strijd verhindert. Het is belachelijk te praten over legaliteit wanneer de gevangenis het gevolg is van de wetgeving en het de wetgeving is die de gevangenis oplegt.

Hoe ziet de ETA een anarchistisch gevangene? Heb je een lid van de groep gekend? Hoe zou je deze ontmoeting omschrijven?

Ik definieer mezelf niet als een anarchistische of sociale gevangene, omdat ik in veel gevallen het verschil niet kan zien, maar ik wil je vanuit mijn perspectief wel antwoorden. De ETA is een probleem voor de Spaanse Staat en bij uitbreiding voor heel Europa, maar het is ook een probleem voor de rest van de sociale bewegingen hier op het schiereiland, want terwijl er gepraat wordt over de ETA, wordt er niet gepraat over alle onrechtvaardigheden die het systeem voortbrengt.

Ja, uiteraard heb ik enkele leden van de ETA gekend, als personen in tegenstelling tot hoe de macht ze afschildert.

Hoe zit het met racisme in de gevangenis?

Zoals overal. Ik ben Fransman, niemand heeft het verschil opgemerkt omdat ik blank ben, maar ik heb het wel zien opgemerkt worden bij kameraden omdat ze zwart, Arabisch, zigeuner of Zuid-Amerikaans zijn. Het is in elk geval iets subtiel en quasi onbewust is. Dit is niet zo wanneer het om een bewaker gaat. Om je een voorbeeld te geven, als je Europees bent en je steelt, dan krijg je een tiental klappen, als je uit Afrikaans of zigeuner bent, kan je ervan op aan dat je het dubbel krijgt.

Verantwoorden de cipiers zich soms tegenover jullie? Het valt te zeggen, geven ze jullie uitleg over het waarom van hun houding of van hun beslissing om huurlingen van de dood te worden?

Nooit, de cipier blijft een mens en de beul heeft er altijd nood aan om zijn slachtoffer te ontmenselijken. Enkele jaren geleden in de bunker van Valladolid, heb ik ze de lijken van twee kameraden die ze naar de zelfmoord gedreven hadden zien weghalen: ze sleepten de lijken al lachende weg. Een cipier kan niet zich verantwoorden en het blijven zijn.

Vertel iets over je situatie binnen en uit wat je wil. Deze ruimte is volledig voor jou om te zeggen wat je wil, om te groeten, om te bekritisieren...

Enkele opgesloten kameraden hebben geen stem meer omdat ze amper kunnen schrijven, ze hebben het leven een jaar achter zich gelaten om deze strijd mogelijk te maken, (...) doe iets, ontplooi een spandoek zodat de mensen het kunnen zien, doe een poppentheater in een park, doe wat je wil, maar doe iets.

Een stevige omhelzing voor Eduardo, opgesloten dankzij een montage die opgezet werd om deze strijd te breken en een stevige omhelzing aan alle anderen die dagelijks strijden tegen de gevangenis of de verschillende vormen van macht.

De strijd gaat voort!

Interview gepubliceerd in Abre Los Ojos, toen de strijd tegen de FIES haar hoogtepunten bereikte.

Verklaring van Alexandre Marius Jacob voor zijn rechters (1905)

Waarom ik inbraken gepleegd heb ?

Alexander Marius Jacob (1879-1954) wordt op 12-jarige leeftijd scheepsjongen in de haven van Marseille. Enkele jaren later begint hij zich te interesseren voor de anarchistische theorieën. In de anarchistische beweging werkt hij mee aan een anarchistische krant en de fabricage van explosieven. Dat leidt hem tot 6 maanden gevangenis en een definitieve inzet voor de anarchistische ideeën. Na verschillende inbraken en aanrakingen met justitie organiseert hij in 1900 een dievenbende die de pers in die tijd 'Les travailleurs de nuit' ("de Nachtwerkers") noemt. Gedurende 3 jaren voeren ze geniale inbraken uit bij de rijken; de buit dient om libertaire uitgaven te financieren, de families van vrienden in de gevangenis te helpen, en andere vormen van herverdeling. Hun doelstelling is een strijd te voeren tegen de rijken en de onderwerping van de mensen ter profijt van de heersende klasse aan te klagen. Op 21 april 1903 worden hij en twee van zijn kompanen gearresteerd te Abbeville. Na twee jaren van vele processen worden ze naar het strafkamp (in Cayenne) gestuurd, de bende wordt ontmanteld. Alleen Jacob zal er 25 jaar later uit terugkeren. In het strafkamp en daarna, tot zijn - zelfgekozen - dood, zal Jacob actief blijven in de anarchistische beweging. Nooit werd zijn opstandige geest gebroken, nooit zal hij zijn anarchistische idealen opgeven.

Mijne heren,

U weet nu wie ik ben: een opstandeling die leeft van de vrucht van inbraken. Bovendien heb ik meerdere gemeentehuizen in brand gestoken en mijn vrijheid verdedigd tegen de agressie van de vertegenwoordigers van de macht. Heel mijn bestaan van strijd heb ik blootgelegd. Ik werp het op als een vraagstuk voor uw intelligentie. Ik ken aan niemand het recht toe mij te berechten, ik smeeke niet om vergiffenis, noch om toegeeflijkheid. Ik doe geen beroep op hen die ik haat en veracht. U bent de sterkste! Beschik met mij zoals het u belieft, zend mij naar de strafkolonie of naar het schavot, het maakt mij niet uit! Maar voor we scheiden, laat me u nog een laatste woord zeggen.

Aangezien u mij in de eerste plaats verwijt een dief te zijn is het nuttig te definiëren wat diefstal is.

Naar mijn oordeel is diefstal een behoefte om te nemen die elke mens voelt die zijn begeerten wil bevredigen. Welnu, deze behoefte manifesteert zich in alle dingen: van de sterren die geboren worden en sterven net zoals levende wezens, tot het insect dat zich ontwikkelt in de ruimte, zo klein en nietig dat onze ogen moeite hebben het te onderscheiden. Het leven is enkel diefstal en slachtpartij. Planten en dieren verslinden elkaar om te overleven. De een wordt alleen maar geboren als voedsel voor de ander. Ondanks het peil van beschaving, beter gezegd van vervolmaking, dat hij heeft bereikt, onttrekt de mens zich niet aan deze wet. Hij kan hem enkel ontlopen op straffe van de dood. Hij doodt en plant en dieren om zich er mee te voeden. Als Koning van de dieren is hij onverzadigbaar. Naast de voedingswaren die hem in leven houden, voedt de mens zich ook met lucht, water en licht. Heeft men nu al twee mensen zien vechten, elkaar de keel oversnijden voor de verdeling van deze voedingsmiddelen? Niet dat ik weet. Toch zijn zij het kostbaarst, een mens kan niet zonder. Men kan meerdere dagen overleven zonder de stoffen tot zich te nemen waarvoor wij elkaar tot slaven maken. Kan men dat ook met lucht? Nog geen kwartier. Drie kwart van het gewicht van ons organisme bestaat uit water

en het is onontbeerlijk om de elasticiteit van onze weefsels te onderhouden. Zonder warmte, zonder zon zou het leven onmogelijk zijn.

Welnu, elke mens neemt, steelt deze voedingsmiddelen. Begaat hij daarmee een misdaad, een vergrijp? Zeker niet! Waarom onthoudt men hem dan de rest? Omdat men voor die rest een bepaalde moeite moet doen, een hoeveelheid werk. Maar werk is wat een samenleving kenmerkt, d.w.z. de vereniging van alle individuen om met minder moeite meer welvaart te veroveren. Lijkt dit op hoe het er werkelijk aan toe gaat? Zijn uw instituties gebaseerd op zo'n organisatievorm? De waarheid bewijst het tegendeel. Hoe meer een mens werkt, hoe minder hij verdient. Hoe minder hij produceert, hoe meer voedsel hij geniet. De verdienste wordt dus niet in overweging genomen. Alleen de stoutmoedigen maken zich meester van de macht en haasten zich om hun plunderingen te legaliseren. Van hoog tot laag op de sociale ladder is alles niets anders dan kwaadaardigheid aan de ene kant en idiotie aan de andere. Hoe wilt u dan dat ik die doordrongen ben van deze waarheden respect heb voor een dergelijke stand van zaken?

Een handelaar in alcohol, de baas van een bordeel verrijkt zich, terwijl een mens vol talenten van miserie crepeert in een ziekenbed. De bakker die het brood kneedt moet het zonder stellen, de schoenmaker die duizenden schoenen maakt staat in zijn blote tenen, de wever die voorraden kleren fabriceert heeft er geen om om zich heen te slaan, de metser die kastelen en paleizen bouwt krijgt van walging geen lucht in zijn krot. Zij die alles produceren hebben niets, en zij die niets produceren hebben alles.

Zo'n stand van zaken kan niet anders dan de tegenstelling tussen de werkende en de bezittende klasse, d.i. de luie, voortbrengen. De strijd laat op en de haat brengt zijn slagen toe. U noemt een mens «dief» en «bandiet», u past op hem de strengheid van de wet toe zonder hem te vragen of hij iets anders had kunnen zijn. Is een rentenier nooit een dief gebleken? Ik geef toe er geen te kennen.

Maar ik, die noch rentenier, noch eigenaar ben, enkel een mens die slechts zijn armen en zijn hersenen bezit om voor zijn behoud te zorgen, ik had een andere handelswijze nodig. De maatschappij bood me maar drie bestaansmiddelen: werk, bedelarij en diefstal. Werken stuit mij helemaal niet voor de borst, integendeel: het bevalt me. Een mens kan zelfs niet zonder werken: zijn spieren, zijn hersenen bezitten een bepaalde hoeveelheid energie die verbruikt moet worden. Wat me tegenstond is bloed en tranen te zweten voor een aalmoes van een salaris, rijkdommen te scheppen waar ik zelf van onthouden zou zijn. In één woord, het stond me tegen me over te leveren aan de prostitutie van het werk. Bedelen dat is de ontwaarding, de ontkenning van elke waardigheid. Ieder mens heeft recht op het banket van het leven. Het recht om te leven wordt niet bij elkaar gebedeld, het wordt genomen. Diefstal is terugbetaling, terugname van bezit. Liever dan opgesloten te zijn in een fabriek zoals in een strafkolonie, liever dan te bedelen om dat waarop ik recht had, verkoos ik in opstand te komen en lijf aan lijf te vechten tegen mijn vijanden door hun bezittingen aan te vallen. Zeker, ik begrijp dat u liever had gehad dat ik me onderwierp aan uw wetten: dat ik als gedweë en afgestompte arbeider rijkdom zou scheppen in ruil voor een belachelijk salaris en dat ik dan met een opgebruikt lichaam en afgestompte hersenen was gaan creperen op de hoek van de straat. Dan zou u me niet “cynische bandiet” maar “eerlijke arbeider” noemen. Met vleierij zou u me zelfs de Medaille voor Werk toegekend hebben. Priesters beloven een paradijs aan hun slachtoffers, u ... u bent minder abstract, u biedt hen een vodge papier. Ik bedank hartelijk voor zoveel goedheid, zoveel dankbaarheid, mijne heren. Ik ben liever een cynicus die zich bewust is van zijn rechten dan een automaat, een steunpilaar. Sinds ik kan beschikken over mijn geweten heb ik mij gewijd aan het stelen zonder enige scrupule. Ik deel niet in uw zogenaamde moraal die respect voor eigendom preekt als deugd terwijl in werkelijkheid er geen ergere dieven zijn dan eigenaars.

Acht u gelukkig, mijne heren, dat dit vooroordeel wortel heeft geschoten bij het volk want dat is uw beste gendarme. De onmacht van de wet kennende, van de macht beter gezegd, hebt u daarvan uw betrouwbaarste beschermers gemaakt. Maar let maar op: alles kent zijn tijd. Alles wat gebouwd is, opgericht door list en macht, kan door list en macht vernield worden. Het volk evolueert elke dag. Kijk hoe alle uitgehongerden, alle vagebonden, in één woord al uw slachtoffers, nadat ze onderricht zijn in deze waarheden, bewust van hun rechten, zich wapenen met een breekijzer en uw woonst aanvallen om hun rijkdommen, die zij gecreëerd hebben en die u hen afgenomen hebt, terug te nemen. Denkt u dat ze daar ongelukkiger van worden? Ik vermoed het tegendeel. Als ze er goed over nadenken, zullen ze liever alles riskeren dan u vet te mesten terwijl zij kermen van miserie. “De gevangenis...de strafkolonie...het schavot!” zal men zeggen. Maar wat zijn deze perspectieven vergeleken bij het leven van een afgestompte dat uit niets dan leed bestaat. Een mijnwerker die zijn brood veroverd op de ingewanden van de aarde en nooit de zon ziet schijnen, kan van het ene moment op het andere omkomen bij een mijn gasexplosie. Een dakwerker die zwerft over de daken kan vallen en zich herleid zien tot kruimels. Een zeeman weet wanneer hij vertrekt maar niet of hij terugkeert naar de haven. Een flink aantal andere arbeiders lopen dodelijke ziekten op bij het uitoefenen van hun beroep, putten zich uit, vergiften zich, vermoorden elkaar terwijl ze voor u scheppen. Niet alleen de gendarmes, de politieagenten, uw lakeien vinden soms de dood in de strijd die zij aangaan tegen uw vijanden, in ruil voor een bot dat u hen geeft om op te knagen.

Koppig in uw enggeestig egoïsme blijft u sceptisch tegenover deze visie, is het niet? Het is alsof u zegt: “Het volk is bang. Wij besturen het met de vrees voor repressie. Als het tegensputtert, deporteren we het naar de strafkolonie. Als het handelt, stellen we het op de guillotine terecht!” Een misrekening, mijne heren, geloof me. De straffen die u oplegt zijn geen remedie tegen daden van verzet. De repressie is hoegenaamd geen remedie of zelfs maar een lapmiddel, maar slechts een verdere verslechtering van de kwaal. De correctieve maatregelen kunnen alleen haat en wraak zaaien. Dat is een fatale cyclus. Hebt u overigens, sinds u hoofden afhakt, sinds u de gevangenen en strafkolonies bevolkt, verhinderd dat de haat naar boven komt? Zeg eens! Antwoord! De feiten tonen uw onmacht aan. Wat mij betreft, ik wist pertinent dat mijn handelswijze moest leiden tot de strafkolonie of het schavot. U zou moeten inzien dat dat me niet verhindert heeft te handelen.

Dat ik me heb toegelegd op diefstal is geen kwestie van winsten, van centen, maar een kwestie van principe, van recht. Ik heb verkozen liever mijn vrijheid, mijn onafhankelijkheid, mijn menselijke waardigheid te behouden dan de voortbrenger te zijn van het fortuin van een baas. Onomwonden, zonder verbloeming: ik stal liever dan bestolen te worden. Natuurlijk verwerp ik evenzeer het feit dat een mens zich met geweld en met list de vrucht van andermans arbeid toeëigent. Maar juist daarom voer ik oorlog tegen de rijken, de dieven van het bezit van de armen. Ook ik zou willen leven in een samenleving waarin diefstal verbannen is. Ik keur diefstal enkel goed en maak er alleen maar gebruik van als een geschikt middel tot verzet, om de meest onrechtvaardige van alle diefstallen te bestrijden: individuele eigendom. Om een effect te niet te doen moet men allereerst de oorzaak ervan wegnemen. Diefstal bestaat omdat er overvloed aan de ene en schaarste aan de andere kant is, alleen omdat alles slechts aan enkelen toebehoort. De strijd houdt pas op als mensen hun vreugde en hun smarten, hun werk en hun rijkdommen zullen delen, alleen wanneer alles aan iedereen zal toebehoren.

Alexandre Marius Jacob

Aan de rechters van het proces in Amiens, 1905.

ADRESSEN VAN GEVANGENEN EN STEUNGROEPEN

BELGIE

Nordin Benallal
Prison d'Andenne
2 rue du Géron
5300 Andenne

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

Roberto Catrino Lopez
P.I. Haaglanden
Locatie Scheveningen-Oost
Penitentiär Ziekenhuis
Postbus 87810
2508 DE Den Haag

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
c/o JVA - Z.3117
Schönbornstr. 32
D- 76646 Bruchsal

Marco Heinrichs
Justizvollzugsanstalt
Magdeburg
Halberstadter Strasse 8a
39112 Magdeburg

Vier van Aken

Gabriël Pombo Da Silva
José Fernandez Delgado
Bart De Geeter
AZ: 52 KS 22-04
Postfach
Landgericht Aachen
52034 Aachen

FRANKRIJK

Laurent Jacqua
9959 3G MC
BP 41
03401 Yzeures

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
(Antonio werd onlangs overgeplaatst...)
n° 960 e.p. Paços de Ferreira
4595 - 416
Seroa

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf
Zwitserland

ITALIE

Marini-proces

Gregorian Garagin
Casa Circondariale Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone

Francesco Porcu
Casa Circondariale Carinola
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE)

Carlo Tesseri
Casa Circondariale La Dozza
Via Del Gomito 2
40100 Bologna

Orlando Campo
Via Raffaele Majetti 165
00156 Roma
Italië

Vier van Luras

Frederico Pais
Carcere di Buon Cammino
09100 Cagliari

Onderzoek COR

Francesco Gioia
Gioia Francesco
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Operatie Nottetempo

Salvatore Signore
Casa Circondariale
via Lamaccio 1
67039 Sulmona (AQ)

Il Silvestre 4 mei

Silvia Guerini
Carcere La Dozza
via del Gomito 2
40127 Bologna

Benedetta Galante
Contrada Capodimonte
82100 Benevento (NA)

Federico Bonamici
via Nuova Poggioreale 170
80143 Napoli

Giuseppe Bonamici
c.c. San Michele
Strada Casale 50/a
15100 Alessandria

Constantino Ragusa
Carcere San Vittore
Piazza Filangeri 2
20123 Milano

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Albolote - Módulo 2
Carretera de Colomera Km 6,5
18220 Albolote - Granada

Hamed Hamed Belaïd
C.P. La Moraleja
Ctra Local P-120
34210 Dueñas
Palencia -

Giovanni Barcia
C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km 2,5
04071 El Albuche - Almeria

Amadeu Casellas Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Amanda Cerezo Garcia
C.P. Alicante II
Ctra. N-330, km 66
03400 Villena - Alicante

Ghilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Luis Mingorance Corral
C.P. JEAN II
Ctra Bailen Motril, km 28
23071 Jaen

Carlos Gomez Garcia
Santiago Cobos Fernandez
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Ibai Ederra
C.P. de Zuera
Ctra. Nac. 330, km 539
50298, Zuera
Zaragoza

Javier Calvo Moran
CP de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipuzcoa

Giorgio Rodriguez
C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca

Zes van Barcelona

Carolina Forné Roig
C.P. de Avila
Ctra. Vicolozano-Brieva s/n
05194 Ávila

Rafael Tomás Gaspar
C.P. de Topas Ctra. n-630, km. 314,
37799- Topas Salamanca

Igor Quevedo Aragai
C.P. Madrid VI
Aranjuez Ctra Nacional 400 -
km 28 Apdo 2000
28300 Aranjuez Madrid

Joaquín Garcés Villacampa
C.P. Navalcarnero.
Ctra. Nacional V, km 27,7.
28600 Navalcarnero Madrid

Barcelona 9.02.2006

Ruben Masmano Bernel
(Modulo 1 de C.P. Brians)
C.P. Can Brians
Apartado 1000
08760 Martorell
Barcelona

STEUNGROEPEN

Anarchist Black Cross
Antwerpen
PB 67
2018 Antwerpen 14
abc.antwerpen@gmail.com
reknr. 000-3244460-04

Anarchist Black Cross Gent
PB 40
9000 Gent 2
abc_gent@yahoo.com
reknr. 001-3364945-91

www.anarchistblackcross.be

Gevangenen op straat!
Coördinatie voor betoging 2/07
prisonniersdanslarue@gmail.com

Passe-Muraille: émission radio
elke zondag/chaque dimanche à
18u op 87.7 FM (BXL)

Anarchist Black Cross
Amsterdam
Postbus 16521
1001 RA Amsterdam
Nederland / Pays Bas
abcamsterdam@squat.net